ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

លោក ខេវីន ឌីយ៉ាំង Kevin DeYoung

កូនសៀវភៅដៃគូក្នុងដំណឹងល្អ
http://www.dkdl.org

The Plan
Copyright © 2012 by The Gospel Coalition

Published by Crossway
a publishing ministry of Good News Publishers
Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement with Crossway.
All rights reserved.

This project was accomplished in partnership with The Gospel Coalition International Outreach.

មាតិកា

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគង់ពេញក្នុងព្រះគម្ពីរ ៥

តើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជានរណា? ៩

ការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ១១

រឿងរីករាយមួយអំពីបុណ្យណូអែលគឺជាការទទួលបានអំណោយ។ អ្នកខ្លះទទួលបានតិច អ្នកខ្លះទទួលបានយ៉ាងច្រើនពេក។ កាលពីឆ្នាំទៅខ្ញុំបានទទួលសៀវភៅ សំលៀកបំពាក់ Nintendo Wii (សម្រាប់ក្មេង) និងរូបតុក្កតាចន កាលវិន មួយ។ព្រះមិនដូចជារដ្ឋាភិបាលដែលឆ្លើយតបចំពោះស្ថានភាពដែលមិនបានមើលឃើញជាមុន និងផ្លាស់ប្តូរនយោបាយពីព្រោះមានព្រឹត្តិការណ៍កើតឡើងដែលគេមិនបានដឹងជាមុននោះទេ។ ទ្រង់មិនដូចជាអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រដែលពិសោធន៍មើលការងារអ្វី ឬសហគ្រិនពាណិជ្ជកម្មដែលជោគជ័យដោយសារការស្វែងរកគំនិតថ្មីៗឆ្លើយតបចំពោះសេចក្តីត្រូវការដែលលេចឡើងផ្សេងៗនោះទេ។

សូមគិតអំពីអំណោយជាទីពេញចិត្តរបស់អ្នក មិនគ្រាន់តែពីបុណ្យណូអែលទេ ប៉ុន្តែអំណោយដែលល្អបំផុតដែលអ្នកធ្លាប់ទទួលបាន។ ចិញ្ចៀនភ្ជាប់ពាក្យត្រូវតែជាអំណោយល្អណាស់។ ប៉ុន្តែយ៉ាងម៉េចដែរបើសិនខ្ញុំបានប្រាប់អ្នកអំពីអំណោយមួយដែលផ្តល់សេចក្តីសន្យាល្អជាង ជាប់នៅបានយូរជាងអាពាហ៍ពិពាហ៍ទៅទៀតនោះ? ប្រហែលប្រាក់ជាអំណោយជាទីពេញចិត្តរបស់អ្នក។ អ្នកអាចមានឥទ្ធិពលខ្លាំងនិងអាចធ្វើការរីករាយជាច្រើនដោយសារអ្នក

មានប្រាក់។ ប៉ុន្តែយ៉ាងម៉េចដែរបើសិនជាខ្ញុំបានប្រាប់អ្នកអំពីអំណោយមួយដែលផ្ដល់នូវអំណាចផ្លាស់ប្រែជីវិតជាង និងឥទ្ធិពលផ្លាស់ប្រែលោកិយជាងទ្រព្យសម្បត្តិទៅទៀតនោះ?ប្រហែលជាអំណោយដ៏មានតំលៃបំផុតរបស់អ្នកគឺជារូបថតដែលមិត្តភ័កនិងគ្រួសារបានឲ្យ។ យ៉ាងម៉េចដែរបើសិនជាខ្ញុំបានប្រាប់អ្នកអំពីអំណោយមួយដែលពិសេសជាងរូបថតរបស់អ្នកជាទីស្រលាញ់របស់អ្នក គឺវាផ្ដល់ឲ្យអ្នកនូវវត្តមានរបស់ទ្រង់ជាមួយអ្នកគ្រប់ពេលវេលានោះ?

នេះគឺជាអំណោយដ៏អស្ចារ្យមួយ ជាអំណោយនៃសេចក្ដីសន្យាមួយ ជាអំណោយនៃអំណាចព្រះចេស្ដាមួយ និងជាអំណោយនៃព្រះវត្តមានមួយ ហើយមនុស្សរាប់លានអ្នកបានទទួលអំណោយនេះ។ អំណោយនេះគឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ គ្មានទ្រព្យសម្បត្តិណាដែលមានតំលៃ មានប្រយោជន៍ មានឫទ្ធិ មានឫទ្ធានុភាព ខ្លាំង និងមានសេចក្ដីស្រលាញ់ដូចជាព្រះវិញ្ញាណដែលគង់ក្នុងអស់អ្នកដែលជារបស់ព្រះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទនោះទេ (១កូរិនថូស ៣:១៦)។

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគង់ពេញក្នុងព្រះគម្ពីរ

ពាក្យ “វិញ្ញាណ” ជាភាសាហេព្រើរគឺ ruach និងជាភាសាក្រិកគឺ pneuma។ ruach ត្រូវបានប្រើចំនួនប្រហែលកៅសិបដងសំដៅលើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ pneuma ត្រូវបានប្រើលើសជាង២៥០ដងសំដៅលើព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ពាក្យទាំងពីរនេះអាចសំដៅលើខ្យល់និងការដកដង្ហើម។ គំនិតទូទៅគឺដូចគ្នា ruach និង pneuma បញ្ជាក់អំពីឫទ្ធានុភាព ចលនា ជីវិតនិងសកម្មភាព។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជា

ព្រះវិញ្ញាណដែលត្រូវបានញែកចេញនិងជារបស់ព្រះ។ ទ្រង់គឺជាអំណាចនិងវត្តមានរបស់ព្រះក្នុងចំណោមរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។[១]

ថ្វីបើយើង «មើលឃើញ» ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ក៏ទ្រង់បានកំពុងធ្វើការនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ផងដែរ។ ទ្រង់បានមានវត្តមាននៅឯការបង្កបង្កើត អោយលើផ្ទៃទឹក ដើម្បីបញ្ចប់អ្វីដែលព្រះវរបិតាបានមាន គោលបំណងនិង គម្រោងផែនការ (លោកុប្បត្តិ ១:២)។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានកំពុងធ្វើនៅក្នុងការរំដោះចេញពីការគ្រប់គ្រងរបស់ស្រុកអេស៊ីព្ទ (អេសាយ ៦៤:៧-១៤)។ ទ្រង់ប្រទានអំណោយទានដល់រាស្ត្ររបស់ព្រះសម្រាប់ការបម្រើ ប្រទានអំណោយទានដល់បេសាលាល និងអូហូលីអាប់មិនត្រឹមតែខាងការងារចំឡាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានប្រទានអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណដើម្បីសាងសង់គំរូនិងលំនាំស្ថានសួគ៌នៅលើផែនដីទៀតផង (និក្ខមនំ ៣៥:៣០-៣៥)។ ជារឿយៗយើងឃើញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ពីរបៀបដែលព្រះវិញ្ញាណ បានសណ្ឋិតលើបុគ្គលដូចជា បាឡាម,គេឌាន, យ៉េបថា, សាំសុន និងអ័សាភសម្រាប់ការនិយាយនិង សកម្មភាពពិសេស (ជនគណនា ២៤:២ ចៅហ្វាយ ៦:៣៤, ១១:២៩, ១៣:២៥, ១៤:៦, ១៩, ១៥:១៤, ២របាក្សត្រ ១៥:១)។ ព្រះវិញ្ញាណអាចយាងមកសណ្ឋិតលើមនុស្សសម្រាប់រយៈពេលមួយបន្ទាប់មកក៏ចាកចេញទៅ ដូចជាសូល (១សាំយ៉ូអែល ១៦:១៤ និងដាវីឌក៏បានភ័យខ្លាចព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងចាកចេញទៅដែរ (ទំនុកដំកើង ៥១:១១)។

សកម្មភាពរបស់ព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺមានអំណាច

ព្រះចេស្តា ប៉ុន្តែមិនទាន់ពេញលេញនៅឡើយទេ។ នោះយើងនឹងមិនមានការភ្ញាក់ផ្អើលឡើយថា ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទន្ទឹងរង់ចាំសម័យកាលនៃព្រះវិញ្ញាណដែលនឹងមកដល់នោះទេ។ មានទំនាយបីដែលទាយអំពីសិរីល្អនៃថ្ងៃថ្មីនោះ។ យ៉ូអែល ២:២៨-៣២ទន្ទឹងរង់ចាំព្រះវិញ្ញាណយាងមកសណ្ឋិតលើរាស្ត្ររបស់ព្រះទាំងអស់។ អេសេគាល ៣៦:២២-៣៧:១៤ រង់ចាំថ្ងៃដែលព្រះវិញ្ញាណនឹងគង់នៅក្នុងរាស្ត្ររបស់ព្រះដោយផ្ទាល់និងជាដរាប។ អេសាយ ១១:១-៥ សន្យាអំពីលំពង់មួយពីគល់របស់អ៊ីសាយដែលត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំងដោយព្រះវិញ្ញាណនឹងនាំថ្ងៃនៃសេចក្តីសង្គ្រោះមកសម្រាប់អ៊ីស្រាអែល។ ព្រះវិញ្ញាណដែលគង់សណ្ឋិតលើរាស្ត្រទាំងអស់របស់ព្រះ ព្រះវិញ្ញាណដែលគង់នៅក្នុងយើង និងព្រះអង្គសង្គ្រោះដែលមានព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះសណ្ឋិតនៅលើនេះគឺជាសម័យកាលនៃព្រះវិញ្ញាណដែលព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានទាយទុកជាមុន។ ការចាក់បង្ហូរព្រះវិញ្ញាណនេះកើតឡើងនៅក្រោមសម្ព័ន្ធមេត្រីថ្មី (២កូរិនថូស ៣:១-១១)។ ព្រះអង្គបានចាក់បង្ហូរវិញ្ញាណរបស់ព្រះលើមនុស្សទាំងអស់ (កិច្ចការ ២:១៤-២១) ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគង់ក្នុងអស់អ្នកជឿ (រ៉ូម ៨:៩) ហើយប្រទានអំណាចនិងថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះមែស្ស៊ីដែលព្រះវិញ្ញាណចាក់ប្រេងតាំងនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចនិងការងារប្រោសលោះរបស់ទ្រង់នៅលើផែនដី។

ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីសង្កត់ធ្ងន់លើចំនុចចុងក្រោយនោះ(ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រទានអំណាចនិងថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះមែស្ស៊ី)ច្រើនជាងដែលយើងបានដឹង។ ព្រះវិញ្ញាណបានប្រទានអំណាចដល់ព្រះរាជបុត្រាគ្រប់ក្នុងកាលនៃព័ន្ធកិច្ចរបស់ទ្រង់។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានប្រទានអំណាចព្រះចេស្តាដល់នាងម៉ារាឲ្យ

មានផ្ទៃពោះ (ម៉ាថាយ ១:១៨, ២០លូកា ១:៣៥)។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបាន សណ្ឋិតលើស៊ីម្មាននៅពេលគាត់បានប្រកាសអំពីព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងព្រះវិហារ (លូកា ២:២៥)។ ព្រះវិញ្ញាណបានសណ្ឋិតលើព្រះយេស៊ូវនៅពេលទ្រង់ទទួល បុណ្យជ្រមុជទឹក (ម៉ាថាយ ៣:១៦)។ លោកលូកាបានសរសេរថា បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូវបានពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយព្រះវិញ្ញាណបាននាំ ទ្រង់ទៅក្នុងទីរហោស្ថានឲ្យត្រូវអារក្សល្បួង (ម៉ាថាយ ៤:១, លូកា ៤:១)។ បន្ទាប់ពីការត្រូវល្បួង នោះព្រះយេស៊ូវបាន យាងត្រឡប់ទៅស្រុកកាលីឡេ វិញដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណ (លូកា ៤:១៤) ហើយបានប្រកាសនៅក្នុង សាលាប្រជុំថា ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់បានគង់សណ្ឋិតលើទ្រង់ឲ្យប្រកាស ដំណឹងល្អដល់អ្នកក្រីក្រ (៤:១៨)។

ព្រះយេស៊ូវបានដេញអារក្សដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ (ម៉ាថាយ ១២:២៨)។ ហេព្រើរ ៩:១៤ និយាយថា គឺតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណដ៏គង់នៅអស់កល្បដែល ព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានអង្គទ្រង់ជាយញ្ញបូជាចំពោះព្រះ។ ក្នុងរ៉ូម ១:៤ លោក ប៉ុលសរសេរថា «ខាងឯព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធនោះបានសំដែងមក ច្បាស់ថាទ្រង់ជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះពិតទាំងមានព្រះចេស្តាផងដោយទ្រង់ បានរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញគឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់»។ចាប់តាំងពី ការចាប់ទំផ្ទៃដល់ការប្រសូត, ព័ន្ធកិច្ច, ការសុគត និងការរស់ពីសុគតឡើង វិញ នោះព្រះវិញ្ញាណបានធ្វើការក្នុងយើងនិងតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។

តើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជានរណា?

ព្រះអង្គ(ឬបុគ្គល)មួយដែលចេះទាក់ទងនិងមានអារម្មណ៍និងព្រះហឫទ័យ

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាបុគ្គលមួយ។ ទ្រង់ព្រួយព្រះទ័យ (អេភេសូរ ៤:៣០) ទូលអង្វរ (រ៉ូម ៨:២៦-២៧) ធ្វើបន្ទាល់ (យ៉ូហាន ១៦:១២-១៥) មានបន្ទូល (ម៉ាកុស ១៣:១១) បង្កើត (លោកុប្បត្តិ ១:២ លូកា ១:៣៥) មានគំនិត (រ៉ូម ៨:២៧) និងអាចត្រូវគេប្រមាថ (ម៉ាកុស ៣:២៨-២៩)។[២] (ការពិត យើងថាព្រះគម្ពីរ «ធ្វើបន្ទាល់» និង«និយាយ» ប៉ុន្តែគ្មានអ្នកណាថាព្រះគម្ពីរគឺជាមនុស្សនោះទេ។ តែក្នុងករណីបែបដូចនេះអត្ថបទនេះមានន័យថា ព្រះមានបន្ទូលនិងធ្វើបន្ទាល់តាមរយៈព្រះគម្ពីរ)។ នៅក្នុង យ៉ូហាន ជំពូក ១៤-១៦ ព្រះយេស៊ូវសន្យានឹងបញ្ជូន «ព្រះដ៏ជាជំនួយមួយអង្គទៀត» ជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលជាអ្នកស្នងព័ន្ធកិច្ចលើផែនដីរបស់ព្រះយេស៊ូវនិងជាការជំនួសរបស់ទ្រង់។ អំណាចដែលមិនមែនជាបុគ្គល គឺមិនចេះទាក់ទងគ្នាហើយមិនមានព្រះហឫទ័យ នោះមិនស៊ីគ្នានឹងការពិពណ៌នារបស់ទ្រង់អំពីព្រះវិញ្ញាណនិងអ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណនឹងធ្វើ។

ព្រះ

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនគ្រាន់តែជាបុគ្គលមួយប៉ុណ្ណោះទេ តែទ្រង់ក៏ជាអង្គបុគ្គលផងដែរ។ ទំនុកដំកើង១៣៩:៧ បង្ហាញអំពីការគង់នៅសព្វទីកន្លែងរបស់ទ្រង់។ ទ្រង់គឺជា «ព្រះវិញ្ញាណដ៏គង់នៅអស់កល្បជានិច្ច» (ហេព្រើរ៩:១៤)។[៣]

ការកុហកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺដូចគ្នាទៅនឹងការកុហកព្រះដែរ (កិច្ចការ ៥:៣-៤)។ លោកប៉ុលប្រើឃ្លា “ព្រះវិហារនៃព្រះ” ដូចគ្នានឹង “ព្រះវិហារនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ” (១កូរិនថូស ៣:១៦, ៦:១៩)។ ថ្វីបើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធខុសពីព្រះវរបិតានិងព្រះរាជបុត្រា ក៏ទ្រង់មានខ្លឹមសារដូចព្រះវរបិតានិងព្រះរាជបុត្រាដែរ (សូមមើលម៉ាថាយ ២៨:១៩, ១កូរិនថូស ១២:៤-៦, ២កូរិនថូស ១:២១-២២, ១៣:១៤, ១ពេត្រុស ១:២)។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាព្រះ ប៉ុន្តែទ្រង់មិនមែនជាព្រះវរបិតាឬព្រះរាជបុត្រានោះទេ។ ទ្រង់គឺជាអង្គបុគ្គលផ្ទាល់របស់ទ្រង់។

ខុសពីព្រះវរបិតានិងព្រះរាជបុត្រា

ថ្វីបើទ្រង់ខុសពីព្រះវរបិតានិងព្រះរាជបុត្រាក៏ដោយ ក៏ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះនិងជាព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ (រ៉ូម ៨:៩)។ ការនិយាយថា “ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគង់ក្នុងអ្នក” ឬ “ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទគង់ក្នុងអ្នក” ឬ “ព្រះគ្រីស្ទគង់ក្នុងអ្នក” គឺជារបៀបនិយាយបីដូចគ្នាទេ (រ៉ូម ៨:១០)។[៤] ព្រះវរបិតាបញ្ជូនព្រះវិញ្ញាណ (យ៉ូហាន ១៤:២៦) ហើយព្រះរាជបុត្រាក៏បញ្ជូនព្រះវិញ្ញាណ (១៦:៧, ២០:២២)។[៥] លោកប៉ុលបានសរសេរថា អត្តសញ្ញាណរបស់ព្រះរាជបុត្រានិងព្រះវិញ្ញាណមានការពាក់ព័ន្ធគ្នា “ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាវិញ្ញាណ” (២កូរិនថូស ៣:១៧-១៨)។

នេះមិនមានន័យថា ព្រះរាជបុត្រានិងព្រះវិញ្ញាណគឺជាអង្គបុគ្គលតែមួយនោះទេ ប៉ុន្តែបេសកកម្មរបស់ អង្គទ្រង់នីមួយៗមានការរួបរួមគ្នាយ៉ាង

ខ្លាំង គឺរួបរួមនៅក្នុងសកម្មភាពនៃការប្រោសលោះ។ ព្រះយេស៊ូវជាសេចក្ដីពិត (យ៉ូហាន ១៤:៦) ហើយព្រះវិញ្ញាណនឹងដឹកនាំពួកសិស្សទៅក្នុងគ្រប់ទាំងសេចក្ដីពិត (យ៉ូហាន ១៦:១៣)។ ព្រះយេស៊ូវបានយាងមកធ្វើបន្ទាល់ឲ្យព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតា (យ៉ូហាន ១:១៤-១៨) ហើយព្រះវិញ្ញាណបានយាងមកធ្វើបន្ទាល់ឲ្យព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន ១៥:២៦)។ លោកិយដែលមានបាបមិនបានទទួលយកព្រះគ្រីស្ទទេ (យ៉ូហាន១:១១, ៥:៤៣) ហើយលោកិយដែលមានបាបនឹងមិនបានទទួលយកព្រះវិញ្ញាណនោះដែរ (យ៉ូហាន ១៤:១៧)។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាព្រះដ៏ជាជំនួយដ៏មានសិរីល្អ (យ៉ូហាន ១៤:១៦) ជាអំណាចព្រះចេស្ដានិងការមានវត្តមានលើផែនដីរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបានរស់ពីសុគតនិងលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌វិញ។

ការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

យើងបានសិក្សាហើយថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជានរណាហើយឥឡូវនេះ យើងនឹងសិក្សាអំពី “តើការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណជាអ្វី?”។ ផ្លូវល្អបំផុតដើម្បីស្គាល់អំពីព្រះវិញ្ញាណគឺត្រូវយល់និងមានបទពិសោធន៍ជាមួយនឹងអានុភាពរបស់ទ្រង់។ ខ្ញុំបានបែងចែកការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណជាប្រាំពីរប្រភេទ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសំដែងអោយមនុស្សយល់, ធ្វើឲ្យជឿ, អនុវត្ត, ថ្វាយសិរីល្អ, ញែកយើងជាបរិសុទ្ធ,ប្រទានអំណោយទាន និងប្រកាសសេចក្ដីសន្យា។

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសំដែងអោយមនុស្សយល់

វាគួរឲ្យកត់សំគាល់ បើសិនយើងគិតអំពីការនេះ។ ព្រះយេស៊ូវចំណាយពេលពីរបីម៉ោងរបស់ទ្រង់មុនការសុគតដើម្បីបង្រៀនពួកសិស្សរបស់ទ្រង់អំពីព្រះត្រៃឯក។ ទ្រង់បានមានអារម្មណ៍ថា វាជាការចាំបាច់ក្នុងការនិយាយអំពីភាពតែមួយរបស់ទ្រង់ជាមួយព្រះវរបិតានិងការរួបរួមរបស់ទ្រង់ជាមួយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលនឹងមកដល់។ នៅក្នុងការសន្ទនាក្នុងបន្ទប់ខាងលើ ព្រះយេស៊ូវសន្យាអំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចំនួនប្រាំដង (យ៉ូហាន ១៤:១៦-១៧, ២៦, ១៥:២៦-២៧, ១៦:៤ខ-១១, ១២-១៥)។ នៅក្នុងការថ្លែងទីបួន ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលអំពីការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណថា

> ខ្ញុំប្រាប់តាមត្រង់ថាដែលខ្ញុំទៅនោះមានប្រយោជន៍ដល់អ្នករាល់គ្នាវិញដ្បិតបើខ្ញុំមិនទៅទេនោះព្រះដ៏ជាជំនួយក៏មិនមកឯអ្នករាល់គ្នាដែរតែបើខ្ញុំទៅនោះខ្ញុំនឹងចាត់ទ្រង់ឱ្យមកកាលណាទ្រង់បានយាងមកហើយនោះទ្រង់នឹងសំដែងឱ្យមនុស្សលោកដឹងច្បាស់ពីអំពើបាបពីសេចក្ដីសុចរិតហើយពីសេចក្ដីជំនុំជំរះគឺពីអំពើបាបដោយព្រោះគេមិនជឿដល់ខ្ញុំពីសេចក្ដីសុចរិតដោយព្រោះខ្ញុំទៅឯព្រះវរបិតាខ្ញុំហើយអ្នករាល់គ្នាមិនឃើញខ្ញុំទៀតទេនឹងពីសេចក្ដីជំនុំជំរះដោយព្រោះចៅហ្វាយរបស់លោកិយនេះត្រូវទោសហើយ។
> (យ៉ូហាន ១៦:៧-១១)។

ពួកសិស្សពិបាកចិត្តដែលព្រះយេស៊ូវកំពុងចាកចេញទៅ (យ៉ូហាន ១៦:៦)។ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវធានាពួកគេថា ការដែលទ្រង់ចាកចេញទៅ នោះ

វាល្អប្រសើរ សម្រាប់ពួកគេ ពីព្រោះបើសិនទ្រង់មិនចាកចេញទៅទេ នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងមិនយាងមកនោះឡើយ។ “នឹងមិន” មិនមែនដោយសារព្រះវិញ្ញាណនិងព្រះរាជបុត្រាមិនអាចគង់នៅកន្លែងដូចគ្នាបាននោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែព្រះវិញ្ញាណអាចយាងមកបន្ទាប់ពីការសុគត ការរស់ពីសុគតឡើងវិញ និងការលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌របស់ព្រះរាជបុត្រា ។ រាជ្យរបស់ព្រះដែលចាប់ផ្តើមដោយព្រះគ្រីស្ទ នឹងបញ្ចប់ដោយព្រះវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីការងាររបស់ព្រះគ្រីស្ទបានចប់សព្វគ្រប់។

ដូច្នេះ ពួកជំនុំគឺប្រសើរជាងពីព្រោះព្រះយេស៊ូវលែងគង់នៅទីនេះជាសាច់ឈាមទៀតហើយ។ នៅសតវត្សទីមួយ អ្នកត្រូវតែទៅប៉ាឡេស្ទីនដើម្បីនៅជាមួយព្រះយេស៊ូវ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ បន្ទាប់ពីថ្ងៃបុណ្យទី៥០ ព្រះគ្រីស្ទអាចគង់នៅគ្រប់ទីកន្លែងដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់។ យើងមិនចាំបាច់ធ្វើដំណើរទៅអ៊ីស្រាអែលដើម្បីនៅជាមួយទ្រង់ ឬរស់នៅលើភ្នំ ឬដុតទៀនស្វែងរកទ្រង់នោះឡើយ។ អ្វីដែលយើងមានសព្វថ្ងៃនេះប្រសើរជាងការដើរជាមួយទ្រង់ឬមើលឃើញទ្រង់ដោយភ្នែកទៅទៀត។ ទ្រង់អាចគង់ក្នុងយើងគ្រប់ទីកន្លែងនិងគ្រប់ពេលវេលា។

វត្តមានរបស់ព្រះវិញ្ញាណគឺជាដំណឹងល្អសម្រាប់ពួកសិស្ស។ ទ្រង់នឹងជាព្រះដ៏ជាជំនួយ ព្រះដ៏កំសាន្តចិត្ត និងព្រះដ៏ការពាររបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់លោកិយនិងអស់អ្នកដែលនៅជាប់ក្នុងអំពើបាបវិញ នោះព្រះវិញ្ញាណនឹងសំដែងអោយមនុស្សយល់ (សូមមើលយ៉ូហាន ៣:២០ ដែលពាក្យដូចគ្នា elegcho ត្រូវបានប្រើ)។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសំដែងអំពើទុច្ចរិតរបស់លោកិយ

និងហៅមនុស្សគ្រប់ទីកន្លែងឲ្យប្រែចិត្ត។ វាដូចជាពេលយប់ដែលមនុស្សស្ថិតក្នុងភាពងងឹត នោះពួកគេអាចគិតថា ពួកគេស្ថិតក្នុងកន្លែងល្អស្អាត បន្ទាប់មកព្រះវិញ្ញាណបើកភ្លើងឲ្យពួកគេមើលឃើញសត្វកន្លាតវារលើជើងជញ្ជាំង និងសំរាមរាយប៉ាយពេញកម្រាលឥដ្ឋ។ យើងមិនល្អដូចជាយើងគិតនោះទេ ហើយព្រះវិញ្ញាណអាចបញ្ជាក់ការនេះដល់យើងបាន។

ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា ព្រះវិញ្ញាណកាត់ទោសសំដែងអោយមនុស្សយល់អំពីបីចំនុចជាជាក់លាក់៦

១. អំពើបាប ដោយព្រោះលោកិយមិនជឿលើព្រះយេស៊ូវ។ ការមិនជឿគឺជាបេះដូងនៃអំពើបាប ហើយគ្មានសញ្ញានៃការមិនជឿណាធំជាងការបដិសេធការទទួលស្គាល់ព្រះយេស៊ូវ។

២. អំពីសេចក្តីសុចរិត ពីព្រោះព្រះយេស៊ូវបានយាងទៅឯព្រះវរបិតា។ លោកិយស្ញើចសរសើរសេចក្តីល្អរបស់ខ្លួន (អេសាយ ៦៤:៦) ប៉ុន្តែលោកិយគួរតែស្ញើចសរសើរព្រះយេស៊ូវ។ មនុស្សលោកចង់មានសិទ្ធិសម្រេចចិត្តលើ ព្រះយេស៊ូវជានរណា?ហើយសម្រេចចិត្តលើអ្វីដែលទ្រង់ពិតជាសម្រេចបាន។ ប៉ុន្តែការលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៍វិញរបស់ទ្រង់គឺគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការបើកសំដែងអំពីអត្តសញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដែលជាព្រះរាជបុត្រាដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះដែលជាព្រះតែមួយជាមួយនិងព្រះវរបិតា។

៣. លើការវិនិច្ឆ័យ ពីព្រោះអ្នកគ្រប់គ្រងរបស់លោកិយនេះត្រូវបាន

> វិនិច្ឆ័យហើយ។ នេះគឺជាភស្តុតាងខ្លាំងបំផុតដែលព្រះវិញ្ញាណអាចយកមកប្រឆាំងនឹងពួកយូដា ពួកគេត្រូវជឿតាមព្រះយេស៊ូវ ប៉ុន្តែគេបានសំលាប់ទ្រង់វិញហើយគេថ្វាយបង្គំអ្នកគ្រប់គ្រងក្លែងក្លាយ។ ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណនឹងយាងមកហើយធ្វើបន្ទាល់ឲ្យព្រះគ្រីស្ទដែលរស់ពីសុគតឡើងវិញ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចមើលឃើញថា អ្នកគ្រប់គ្រងដែលពួកគេដើរតាមត្រូវបរាជ័យ ហើយម្នាក់ដែលពួកគេបានសំលាប់បានទទួលជ័យជំនះវិញ។ ការបរាជ័យរបស់សាតាំងនៅលើឈើឆ្កាងគឺជាប្រផ្នូលនៃការបរាជ័យចុងក្រោយដែលរង់ចាំវានិងកូនចៅខាងវិញ្ញាណរបស់វា។ សាតាំងអាចនៅតែព្រុសនិងខាំ ប៉ុន្តែវាត្រូវជាប់ចំណងដោយខ្សែខ្លីហើយនឹងត្រូវវិនាស។

មុនដំបូងសេចក្តីសន្យាទាំងបីនេះបានបំពេញសម្រេចនៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០ (កិច្ចការ ២:២២-២៤, ៣៧) ប៉ុន្តែការសំដែងអោយមនុស្សយល់នៅតែបន្ត នៅកន្លែងណាដែលមានអំពើបាបគឺត្រូវតែលាតត្រដាងនិងអត់ទោសឲ្យ។ ការងារសំដែងអោយមនុស្សយល់របស់ព្រះវិញ្ញាណគឺជាធាតុទីមួយក្នុងការកែជាថ្មីឡើងវិញ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវតែបើកសំដែងដល់យើងនូវភាពអាត្មានិយមរបស់យើង យើងមិនមានចិត្តគោរពព្រះអម្ចាស់ ហើយយើងព្រងើយកន្តើយចំពោះព្រះគ្រីស្ទ។លោក យ៉ូណាថាន់ អេតវឺត Jonathan Edwards បានសរសេរថា:

> ព្រះវិញ្ញាណដឹកនាំមនុស្សឲ្យឈប់គិតអំពីសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏ឥតមានប្រយោជន៍របស់លោកិយហើយដឹកនាំពួកគេឲ្យយក

> ចិត្តទុកដាក់ខ្លាំងលើសុភមង្គលដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដឹកនាំពួកគេឲ្យស្វែងរកសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ និងជួយឲ្យពួកគេឃើញថាបាបរបស់គេគឺជាអំពើដ៏អាក្រក់ គេមានទោសធ្ងន់ចំពោះព្រះហើយគេមិនមានសមត្ថភាពភៀសខ្លួនចេញពីអំណាចនៃអំពើបាបទេ។ វាធ្វើឲ្យបញ្ញាចិត្តរបស់មនុស្សបានដឹងថា យើងគួរឲ្យញ័រខ្លាចសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ហើយធ្វើឲ្យពួកគេមានបំណងចិត្តដ៏ធំក្នុងការទទួលយកជំនួយរបស់ព្រះ។[៧]

នៅពេលព្រះវិញ្ញាណធ្វើការក្នុងយើង នោះយើងនឹងមិនគ្រាន់តែមានសេចក្តីខ្មាសចំពោះបាបរបស់យើងឬស្តាយចំពោះកំហុសរបស់យើងប៉ុណ្ណោះនោះទេ តែមួយវិញទៀតយើងមើលឃើញថា យើងបានបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះហើយមានអារម្មណ៍ដូចដាវីឌនៅពេលគាត់បានស្រែកថា “ទូលបង្គំបានធ្វើបាបនឹងទ្រង់ហើយ គឺនឹងទ្រង់តែមួយព្រះអង្គ ព្រមទាំងប្រព្រឹត្តសេចក្តីដែលអាក្រក់នៅព្រះនេត្រទ្រង់ផង” (ទំនុកដំកើង ៥១:៤)។ គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់បានមើលឃើញអំពើបាបរបស់ខ្លួនដោយព្រះវិញ្ញាណបានសំដែងអោយយើងឃើញ ហើយបានមើលឃើញអំពើបាបរបស់ខ្លួនជាការប្រឆាំងនឹងព្រះដ៏មានអំណាចព្រះចេស្តា។

ព្រះវិញ្ញាណធ្វើឲ្យមនុស្សមានសេចក្តីជំនឿ

យ៉ូហាន ជំពូក ៣ បានកត់ត្រាការសន្ទនារបស់ព្រះយេស៊ូវជាមួយនឹងលោកនីកូដេមដែលជាពួកផារ៉ាស៊ីនិងជាអ្នកដឹកនាំរបស់ពួកយូដា (ខ. ១)។

នេះគឺជាបទគម្ពីរល្អមួយដើម្បីបង្រៀនអំពីការប្រែចិត្តជឿ។ មិនដូចជាពួកផារ៉ាស៊ីដទៃទៀតនៅក្នុងកណ្ឌដំណឹងល្អទេ លោកនីកូដេមហាក់ដូចជាអ្នកដែលពិតជាស្វែងរកព្រះ ទោះបើគាត់កំសាកបន្តិចក៏ដោយ។ គាត់មិនប្រឆាំងនឹងព្រះយេស៊ូវនោះទេ។ ការពិត គាត់ហាក់ដូចជាមនុស្សកាន់សាសនាម្នាក់ដែលពិតជាចាប់អារម្មណ៍រៀនពីព្រះយេស៊ូវ។ លោកនីកូដេមមានតែបញ្ហាធំមួយប៉ុណ្ណោះ គឺគាត់មិនបានកើតមកពីលើ។ គាត់ទទួលស្គាល់ថា ព្រះយេស៊ូវគឺជាគ្រូបង្រៀនម្នាក់មកពីព្រះ។ គាត់បញ្ជាក់អះអាងថា ព្រះយេស៊ូវបានធ្វើការអស្ចារ្យដោយអំណាចរបស់ព្រះ (ខ. ២)។ ប៉ុន្តែការអះអាងនេះមិនទាន់គ្រប់គ្រាន់ទេ។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅកាន់គាត់ថា «ខ្ញុំមិនខ្វល់ថា អ្នកមើលឃើញការអស្ចារ្យដោយភ្នែករបស់អ្នកផ្ទាល់នោះទេ។ ខ្ញុំចង់ឲ្យព្រះធ្វើការអស្ចារ្យនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកវិញ»។[៨]

ដូចជាយើងទាំងអស់គ្នាដែរ លោកនីកូដេមត្រូវតែបានកើតជាថ្មី (យ៉ូហាន ៣:៣)។ ឬយើងនិយាយតាមរបៀបផ្សេងទៀតថា យើងត្រូវតែបានកើតអំពីទឹកនិងព្រះវិញ្ញាណ (ខ. ៥)។ លោកនីកូដេមគួរតែស្គាល់រូបភាពនេះហើយពីព្រោះវាមកពីព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (ប្រៀបធៀប ៣:១០)។ ព្រះយេស៊ូវកំពុងសំដៅទៅលើអេសេគាល ៣៦ ជាពិសេសការលើកឡើងអំពីទឹកនិងព្រះវិញ្ញាណ (អេសេគាល ៣៦:២៥, ២៧)។ នៅក្នុងទំនាយរបស់អេសេគាល ទឹកសំដៅលើការលាងសំអាត ហើយការគង់នៅរបស់ព្រះវិញ្ញាណផ្តល់ឲ្យនូវចិត្តថ្មីមួយ (៣៦:២៥-២៦)។ ដូច្នេះ ក្នុងយ៉ូហាន ជំពូក៣ ព្រះយេស៊ូវមិនមែនមានបន្ទូលអំពីបុណ្យជ្រមុជទឹកទេ ប៉ុន្តែមានបន្ទូលអំពីការអស្ចារ្យដែលលុប

ស្នាមនៃអំពើបាបចេញហើយធ្វើឲ្យយើងបានត្រឡប់ជាថ្មីវិញ។[៩]

យោងទៅតាមព្រះគម្ពីរនេះគឺជាអត្ថន័យនៃការកើតជាថ្មី ឬការកើតម្តងទៀត។ ការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងយើងជួយឲ្យយើងប្រែចិត្តជឿ។ ទីតុស ៣:៥ ហៅការនេះថា “ការសំអាតនៃសេចក្តីកើតជាថ្មី ហើយការប្រោសជាថ្មីឡើងវិញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ”។ ដូចជាខ្យល់ (pneuma) បក់ទៅណាតាមដែលវាចង់ នោះអស់អ្នកដែលបានកើតពីព្រះវិញ្ញាណក៏ដូច្នោះដែរ (pneuma). ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវតែយាងចូលមកក្នុងចិត្តរបស់យើង ហើយធ្វើឲ្យយើងដឹងថា បាបរបស់យើងគឺជាអំពើដ៏អាក្រក់ ព្រះបន្ទូលព្រះគឺជាបន្ទូលដ៏ពិត និងគុណតំលៃរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

ព្រះយេស៊ូវបញ្ជាក់ច្បាស់លាស់ថា គ្មានជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទណាដែលមិនមានការងារជួយឲ្យប្រែចិត្តជឿរបស់ព្រះវិញ្ញាណនោះទេ។ ទ្រង់ជួយឲ្យយើងអាចយល់និងដឹងអំពីកិច្ចការខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះ (១កូរិនថូស ២:១២:១៤)។ ទ្រង់ប្រទានឲ្យយើងនូវការប្រែចិត្តដែលនាំទៅដល់ជីវិត (កិច្ចការ ១១:១៨)។ ទ្រង់ចាក់បង្ហូរសេចក្តីស្រលាញ់របស់ព្រះមកក្នុងចិត្តរបស់យើង (រ៉ូម ៥:៥)។ ទ្រង់ជួយឲ្យយើងអាចជឿលើសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ (យ៉ូហាន ១:១២-១៣)។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលក្នុងយ៉ូហាន ៦:៦៥ ថា “គ្មានអ្នកណាអាចនឹងមកឯខ្ញុំបានទេ លើកតែព្រះវរបិតាទ្រង់ប្រោសប្រទានឲ្យប៉ុណ្ណោះ”។

ហើយតើពួកអ្នកដែលបានរើសតាំងមកឯព្រះបានដោយរបៀបណា? “គឺជាព្រះវិញ្ញាណដែលឲ្យមានជីវិត រូបសាច់គ្មានប្រយោជន៍អ្វីទេ ឯពាក្យដែលខ្ញុំនិយាយនឹងអ្នករាល់គ្នា នោះត្រូវខាងវិញ្ញាណនិងជីវិតវិញ” (យ៉ូហាន

៦:៦៣)។ ដូច្នេះ យើងអាចមានសេចក្តីជំនឿលើព្រះរាជបុត្រាដោយសារ ព្រះវរបិតារបានរើសយើងនិងប្រទានការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងយើង។ ដូច្នេះ សេចក្តីជំនឿគឺជាអំណោយទានមួយដែលកើតមាននៅពេលយើងក្លាយជាគ្រីស្ទបរិស័ទ ជាពេលដែលយើងបានកើតជាថ្មីដោយព្រះវិញ្ញាណធ្វើការតាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (២ពេត្រុស ១:២៣-២៥)។

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអនុវត្ត

សូមគិតអំពីគ្រប់ការទាំងអស់ដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើសម្រេចហើយ។ ទ្រង់ស្តាប់បង្គាប់តាមក្រឹត្យវិន័យ។ ទ្រង់បានយកជានិស្ស័យជាសាច់ឈាមរបស់មនុស្ស ហើយបានបំពេញសម្រេចសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ព្រះ។ ទ្រង់បានឈ្នះសេក្តីស្លាប់ អំពើបាប និងសាតាំង។ ក្នុងនាមជាព្រះមែស្ស៊ីដែលរក្សាសម្ព័ន្ធមេត្រី ទ្រង់បានប្រទានគ្រប់ទាំងព្រះពរខាងវិញ្ញាណសម្រាប់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ (អេភេសូរ ១:៣)។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាប្រាជ្ញា សេចក្តីសុចរិត ការញែកជាបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីប្រោសលោះ (១កូរិនថូស ១:៣០)។

ការរួបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែតើគ្រប់ទាំងអស់ដែលព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចបានត្រឡប់ជារបស់យើងដោយរបៀបណា? នេះគឺជាសំនួរមួយដែលយើងភាគច្រើនមិនដែលបានគិតពិចារណា។ បណ្ឌិត ចន កាលវិន សួរថា:

តើយើងទទួលបានគុណប្រយោជន៍ដែលព្រះវរបិតាបានប្រទានឲ្យព្រះរាជបុត្រាស្ងួនភ្ងាតែមួយរបស់ទ្រង់ មិនមែនសម្រាប់ការប្រើផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះទេ តែសម្រាប់ទ្រង់យកទៅជួយមនុស្សក្រីក្រឲ្យរីកចំរើនឡើង ដោយ

របៀបណា? ទីមួយ យើងត្រូវតែយល់ថា ដរាបណាព្រះគ្រីស្ទគង់នៅខាងក្រៅយើង ហើយយើងដាច់ចេញពីទ្រង់ នោះគ្រប់ការទាំងអស់ដែលទ្រង់បានរងទុក្ខនិងបានធ្វើសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះមនុស្សជាតិនៅតែគ្មានប្រយោជន៍និងគ្មានគុណតំលៃសម្រាប់យើងនៅឡើយ។[១០]

ដូច្នេះ តើយើងមានចំណែកក្នុងគុណប្រយោជន៍របស់ព្រះគ្រីស្ទដោយរបៀបណា? បណ្ឌិត ចនកាលវិន ឆ្លើយថា “ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាចំណងដែលព្រះពង្រួបពង្រួមយើងជាមួយនឹងអង្គទ្រង់ដោយមានប្រសិទ្ធិភាព”។[១១]

នៅក្នុងរ៉ូម ៨:៩-១១ ប៉ុលបង្រៀនសេចក្តីពិតស្រដៀងគ្នា។ នៅពេលព្រះវិញ្ញាណគង់ក្នុងយើង នោះយើងមានព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ខ. ១០) ហើយបើសិនព្រះវិញ្ញាណគង់ក្នុងយើង នោះយើងនឹងមានជីវិតនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (ខ. ១១)។ ដូច្នេះ នៅពេលអ្នកមានព្រះវិញ្ញាណ នោះអ្នកមានព្រះគ្រីស្ទ ហើយនៅពេលអ្នកមានព្រះគ្រីស្ទ នោះអ្នកមានព្រះវិញ្ញាណ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធពង្រួបពង្រួមយើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណគឺជាព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ទ្រង់គឺជាព្រះវិញ្ញាណនៃការទទួលជាកូនចិញ្ចឹមដែលធ្វើឲ្យយើងត្រឡប់ជាកូនរបស់ព្រះវរបិតាដោយការពង្រួបពង្រួមយើងជាមួយបងប្រុសរបស់យើងគឺ ព្រះគ្រីស្ទ (រ៉ូម ៨:១៥ កាឡាទី ៤:៦ ហេព្រឺ ២:១៧)។ តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ ព្រះបានយកយើងចេញពីក្រុមរបស់ “អ័ដាមទីមួយ” ហើយដាក់យើងទៅក្នុងក្រុមរបស់ “អ័ដាមទីពីរ”។

ជារឿយៗយើងមិនគិតអំពីចំនុចនៃសេចក្តីប្រោសលោះនេះទេ ប៉ុន្តែលោកយ៉ូហាន មឺរី John Murray និយាយថា ការរួបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទគឺជា “សេចក្តី

ពិតស្នូលនៃសេចក្ដីពិតអំពីសេចក្ដីសង្គ្រោះ»។[១២] លោកប៉ុលប្រើពាក្យ «ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ» ចំនួន១៦០ដង[១៣] ដែលបង្ហាញថា ការរួបរួមរបស់យើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់។ គ្រប់ទាំងការរាប់ជាសុចរិត ការផ្សះផ្សា សេចក្ដីប្រោសលោះ ការទទួលជាកូនចិញ្ចឹម ការញែកជាបរិសុទ្ធ ការថ្វាយសិរីល្អជារបស់យើងដោយព្រោះតែយើងបានរួបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះគ្រីស្ទគង់ក្នុងយើងដោយព្រះវិញ្ញាណក្នុងរបៀបអស្ចារ្យដើម្បីឲ្យយើងអាចមានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះគ្រីស្ទហើយបានទទួលគុណប្រយោជន៍ទាំងអស់របស់ទ្រង់។

ការទទួលបុណ្យជ្រមុជដោយព្រះវិញ្ញាណជាការរួបរួមរបស់យើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។ យើងត្រូវតែសិក្សាអំពីបទគម្ពីរពិសេសមួយទៀតៈ «ដ្បិតយើងទាំងអស់គ្នាទោះបើជាសាសន៍យូដា ឬសាសន៍ក្រិក បាវបម្រើ ឬអ្នកជាក្ដី យើងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជ ចូលក្នុងរូបកាយតែមួយ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណតែមួយ ហើយគ្រប់គ្នាក៏បានត្រូវផឹកពីព្រះវិញ្ញាណតែមួយដែរ» (១កូរិនថូស ១២:១៣)។ ពួកគ្រីស្ទបរិស័ទបន្តពិភាក្សាអំពីអត្ថន័យរបស់ខគម្ពីរមួយនេះ។ តើការទទួលបុណ្យជ្រមុជនេះជាការមួយដែលគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ទទួលបាន ឬជាព្រះពរមួយដែលមានតែគ្រីស្ទបរិស័ទខ្លះទេដែលទទួលបាន?

ចំលើយគឺត្រង់៖ ឃ្លា «ការទទួលបុណ្យជ្រមុជក្នុង/ ដោយព្រះវិញ្ញាណ» (enpneumati) លេចឡើងចំនួនប្រាំពីរដងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ការលេចឡើងបួនដងគឺនៅក្នុងកណ្ឌដំណឹងល្អដែលយ៉ូហាន-បាទីស្ទទាយថាព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវនឹងធ្វើបុណ្យជ្រមុជដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (ម៉ាថាយ ៣:១១ ម៉ាកុស ១:៨ លូកា ៣:១៦ យ៉ូហាន ១:៣៣)។ ការលេចឡើងទីប្រាំ

គឺនៅក្នុងកិច្ចការ ១:៥ ដែលព្រះយេស៊ូវសំដៅទៅលើការទាយរបស់យ៉ូហាន។ ការលេចឡើងទីប្រាំមួយគឺនៅក្នុងកិច្ចការ ១១:១៦ នៅពេលពេត្រុសរំលឹកអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ ចាប់តាំងពីមុនការលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌វិញរបស់ទ្រង់នៅក្នុងកិច្ចការ ១:៥។ ដូច្នេះ ការលេចឡើងទាំងប្រាំមួយនេះដែលទាក់ទងនឹងការទទួលបុណ្យជ្រមុជក្នុង/ដោយព្រះវិញ្ញាណទន្ទឹងរង់ចាំ ឬងាកបែរទៅការដដែលគឺ ការចាក់បង្ហូរព្រះវិញ្ញាណនៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០។

បទគម្ពីរទីប្រាំពីរ ១កូរិនថូស ១២:១៣ គឺពិសេសដោយឡែក ពីព្រោះវាមិនសំដៅផ្ទាល់ទៅលើថ្ងៃបុណ្យទី ៥០នោះទេ (ពួកកូរិនថូសនិងប៉ុលមិនបាននៅទីនោះដើម្បីទទួលបុណ្យជ្រមុជដោយព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹមនោះទេ)។ ដូច្នេះ គ្រីស្ទបរិស័ទខ្លះ បានបង្រៀនថា ១កូរិនថូស ១២:១៣ និយាយអំពីបទពិសោធន៍ព្រះពរទីពីរដែលមកបន្ទាប់ពីការប្រែចិត្តជឿហើយថាមានតែគ្រីស្ទបរិស័ទខ្លះប៉ុណ្ណោះដែលអាចទទួលបាន។ ប៉ុន្តែទស្សនៈនេះដែលជឿលើព្រះពរទីពីរមិនត្រឹមត្រូវនោះទេ។ ទីមួយ ខគម្ពីរនេះសង្កត់ធ្ងន់ថា គ្រប់គ្នាបានទទួលបុណ្យជ្រមុជនៅក្នុង(ដោយ)ព្រះវិញ្ញាណ ហើយគ្រប់គ្នាត្រូវបានផឹកពីព្រះវិញ្ញាណ។

មិនខ្វល់ថាប៉ុលកំពុងតែនិយាយអំពីអ្វីនោះទេ វាច្បាស់លាស់ណាស់ថាគាត់បានសន្មត់ថា គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់នៅក្រុងកូរិនថូសបានទទួលការជ្រមុជនេះ។ លើសពីនេះ តាមបរិបទធំជាងនេះ ប៉ុលមិនអាចកំពុងនិយាយអំពីព្រះពរពិសេសទីពីរមួយដែលមានតែគ្រីស្ទបរិស័ទខ្លះអាចទទួលបាននោះទេ។ បន្ទាប់ពីការសង្កត់ធ្ងន់លើភាពខុសគ្នានៃអំណោយទាននៅក្នុងរូបកាយ ប៉ុលងាកមក

ផ្តោតលើការរួបរួមរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ ពួកគេមានអំណោយទានខុសៗគ្នា ប៉ុន្តែពួកគេគ្រប់គ្នាបានទទួលបុណ្យជ្រមុជនៅក្នុង(ដោយ)ព្រះវិញ្ញាណតែមួយ។

ការទទួលបុណ្យជ្រមុជដោយព្រះវិញ្ញាណគឺជាការមួយដែលគ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់រូបបានទទួលហើយ ដោយព្រោះគ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់រូបបានកើតជាថ្មីនិងរួបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈការដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគង់នៅក្នុងយើង។ ការទទួលបុណ្យជ្រមុជដោយព្រះវិញ្ញាណស្មើនឹងការរួបរួមរបស់យើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះ វិញ្ញាណដដែលត្រូវចាក់បង្ហូរជាដំបូងនៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០ ឥឡូវគង់នៅក្នុងអ្នកជឿគ្រប់រូប ហើយពង្រួបពង្រួមយើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទនិងជ្រមុជយើងទៅក្នុងគ្រប់ទាំងព្រះពររបស់ទ្រង់។

ព្រះយេស៊ូវធ្វើពិធីជ្រមុជឲ្យយើង ដោយព្រះវិញ្ញាណដើម្បីឲ្យយើងអាចស្គាល់អំណាចព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់និងទទួលបានព្រះពរដ៏បរិបូណ៌របស់ទ្រង់។ ឬដូចជាលោក ចន ស្តោត John Stott សង្ខេបថា ការទទួលពិធីជ្រមុជដោយព្រះវិញ្ញាណគឺជាព្រះពរមួយដែលកើតមាននៅក្នុងតែសម្ព័ន្ធមេត្រីថ្មីប៉ុណ្ណោះ គឺជាព្រះពរដំបូង (ដែលយើងទទួលបាននៅពេលយើងប្រែចិត្តជឿ) ហើយជាព្រះពរដែលបានចាក់បង្ហូរលើអ្នកជឿពិតប្រាកដនិមួយៗ)។[១៤]

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថ្វាយសិរីល្អ

នៅក្នុងចំណងជើងរងនេះ អ្នកប្រហែលគិតថា ខ្ញុំនឹងបន្តនិយាយអំពី «លំដាប់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះ» ហើយពន្យល់អំពីរបៀបដែលព្រះវិញ្ញាណដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទទៅកាន់សិរីល្អចុងក្រោយ។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាគំនិតរបស់ខ្ញុំនោះទេ

ដោយព្រោះវាមិនមែនជាអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលនៅក្នុងយ៉ូហានជំពូក ១៤-១៧។ នៅក្នុងសេចក្តីសន្យាទីប្រាំមួយរបស់ព្រះយេស៊ូវទាក់ទងនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ទ្រង់មានបន្ទូលអំពីសិរីល្អថា:

> កាលណាព្រះអង្គនោះគឺជាព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិតបានមកដល់នោះទ្រង់នឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចូលក្នុងគ្រប់ទាំងសេចក្តីពិតដ្បិតទ្រង់នឹងមានបន្ទូលមិនមែនដោយអាងព្រះអង្គទ្រង់ទេគឺនឹងមានបន្ទូលចំពោះតែសេចក្តីណាដែលទ្រង់ឮហើយនឹងសំដែងឱ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងការដែលត្រូវមកទ្រង់នឹងដំកើងខ្ញុំដ្បិតទ្រង់នឹងយកសេចក្តីដែលដំរូវពីខ្ញុំមកប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នាគ្រប់ទាំងអស់ដែលព្រះវរបិតាមាននោះជារបស់ផងខ្ញុំដែរហេតុនោះបានជាខ្ញុំប្រាប់ថាទ្រង់នឹងយកសេចក្តីដែលដំរូវពីខ្ញុំមកប្រាប់អ្នករាល់គ្នា។
> (យ៉ូហាន១៦:១៣-១៥)

នៅទីនេះយើងមានព្រះបន្ទូលចុងក្រោយរបស់ព្រះយេស៊ូវអំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅពេលទ្រង់យាងមកឯឈើឆ្កាង តើព្រះយេស៊ូវសង្កត់ធ្ងន់លើអ្វី? គឺជាការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណក្នុងថ្វាយសិរីល្អដល់(លើកដំកើង)ព្រះគ្រីស្ទជារឿយៗយើងព្រងើយកន្តើយចំពោះការងារដ៏សំខាន់របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនេះ។ ទីមួយ ព្រះយេស៊ូវកំពុងមានបន្ទូលទៅកាន់សាវ័កទាំងដប់ពីរអំពីការងារដែលព្រះវិញ្ញាណនឹងធ្វើនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេនៅថ្ងៃបន្ទាប់ៗមកទៀតដើម្បីបើកសំដែងសិរីល្អពេញលេញរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅកាន់ពួកគេ (យ៉ូហាន ៧:៣៩)។ ប៉ុន្តែលើសពីនេះ សេចក្តីសន្យារបស់ព្រះយេស៊ូវក៏និយាយ

អំពីការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណក្នុងការថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងតាមរយៈសេចក្តីពិតដែលពួកសិស្សនឹងមើលឃើញក្នុងពេលឆាប់ៗ។ នេះជាបទគម្ពីរសំខាន់មួយ ពីព្រោះវាជួយយើងឲ្យជៀសវាងកំហុសធម្មតាពីរ។

កំហុសទីមួយគឺការធ្វើឲ្យព្រះវិញ្ញាណនិងព្រះគម្ពីរប្រកួតប្រឆាំង គ្នាទៅវិញទៅមក។ ព្រះយេស៊ូវមិនសន្យាថា ព្រះវិញ្ញាណនឹងប្រាប់ខ្ញុំពីអ្នកណាដែលខ្ញុំគួរតែរៀបការជាមួយ ឬពីការងារអ្វីដែលខ្ញុំគួរតែធ្វើនោះទេ។ នេះមិនមែនជាអ្វីដែលទ្រង់ចង់មានន័យទេនៅពេលទ្រង់មានបន្ទូលថា ព្រះវិញ្ញាណ "នឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចូលទៅក្នុងគ្រប់ទាំងសេចក្តីពិត" (យ៉ូហាន ១៦:១៣)។ ព្រះយេស៊ូវកំពុងមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកសាវ័ក (ខ. ១២)។ ពួកគេគឺជាមនុស្សដែលព្រះវិញ្ញាណនឹងនាំចូលទៅក្នុង "គ្រប់ទាំងសេចក្តីពិត"។

"គ្រប់ទាំងសេចក្តីពិត" ដែលពួកគេនឹងទទួលបានមិនមែនជាសេចក្តីពិតអំពីគ្រប់ទាំងចំណេះដឹងនៅក្នុងសកលលោកនោះទេ។ "សេចក្តីពិត" សំដៅលើសេចក្តីពិតទាំងស្រុងអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលជាផ្លូវ ជាសេចក្តីពិត និងជាជីវិត។ ព្រះវិញ្ញាណនឹងបំភ្លឺការដែលត្រូវមក (យ៉ូហាន ១៦:១៣) មិនមែនក្នុងគំនិតទាយទេ ប៉ុន្តែនៅពេលទ្រង់នឹងបើកសំដែងអំពីខ្លឹមសាររបស់ព្រឹត្តិការណ៍ដែលមិនទាន់នឹងមកដល់នៅឡើយគឺ ការសុគត ការរស់ពីសុគតឡើងវិញ ការលើកតម្កើងរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ដោយមានបន្ទូលនៃព្រះវរបិតានិងព្រះរាជបុត្រា នោះព្រះវិញ្ញាណនឹងជួយឲ្យពួកសាវ័កចងចាំនូវអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូល ហើយជួយឲ្យយល់អត្ថន័យពិតប្រាកដថាព្រះយេស៊ូវជានរណា និងអ្វីដែលទ្រង់សម្រេចបាន (យ៉ូហាន ១៤:២៦)។

នេះមានន័យថា ព្រះវិញ្ញាណបាននាំមកឯពួកសាវ័កនូវសេចក្ដីពិតដែលពួកគេអធិប្បាយនិងបានសរសេរចុះក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ យើងជឿទុកចិត្តព្រះគម្ពីរដោយព្រោះពួកសាវ័កនិងអស់អ្នកដែលនៅក្រោមអំណាចរបស់ពួកគេបានសរសេរតាមរយៈការបើកសំដែងរបស់ព្រះវិញ្ញាណ។ ព្រះគម្ពីរគឺជាសៀវភៅរបស់ព្រះវិញ្ញាណ។ ពួកសាវ័កបានបង្រៀនថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបណ្ដាលឲ្យសរសេរព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (កិច្ចការ ៤:២៥, ២៨:២៥, ហេព្រឺ ៣:៧, ២ពេត្រុស ១:២១) ហើយក៏បណ្ដាលឲ្យសរសេរព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីផងដែរ ដូចជាព្រះយេស៊ូវបានសន្យាក្នុងយ៉ូហាន ជំពូក១៦។

ដូច្នេះ យើងមិនអាចទទួលយកសេចក្ដីបង្រៀនរបស់អស់អ្នក(ដូចជាម៉័រមិន)ដែលបង្រៀនថា មានការបើកសំដែងបន្ដដែលបន្ថែមទៅក្នុងមាតិការបស់ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនោះទ ឬយើងមិនអាចយល់ស្របជាមួយនឹងទស្សនៈដែលថា គ្រីស្ទបរិស័ទដែលចង់ស្ដាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតែក្នុងព្រះគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ (គឺគេមិនស្វែងរកព្រះបន្ទូលនៅកន្លែងក្រៅពីព្រះគម្ពីរ)គឺជាការប្រមាថដល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ។ ព្រះបន្ទូលនិងព្រះវិញ្ញាណជាដៃគូដែលមិនអាចបំបែកបានទេ។ យើងស្ដាប់ឮពីព្រះវិញ្ញាណនៅពេលយើងអានព្រះគម្ពីរ ហើយក្នុងការអានព្រះគម្ពីរ នោះយើងត្រូវតែអធិស្ឋានសូមការបំភ្លឺរបស់ព្រះវិញ្ញាណ។

កំហុសទីពីរដែលបទគម្ពីរនេះអាចជួយឲ្យយើងជៀសវាងគឺជា ការធ្វើឲ្យព្រះវិញ្ញាណនិងព្រះគ្រីស្ទប្រកួតប្រឆាំងគ្នាទៅវិញទៅមក។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាព្រះវិញ្ញាណបម្រើ។ ទ្រង់មានបន្ទូលតែអ្វីដែលទ្រង់បានឮ (យ៉ូហាន ១៦:១៣)។ ទ្រង់ប្រកាសអ្វីដែលត្រូវបានប្រទានមកឲ្យទ្រង់ ហើយបេសកកម្ម

របស់ទ្រង់គឺត្រូវថ្វាយសិរីល្អដល់មួយអង្គទៀត (ខ. ១៤)។ អង្គបុគ្គលទាំងបីនៅក្នុងព្រះត្រៃឯកគឺជាព្រះ ហើយព្រះរាជបុត្រាធ្វើឲ្យគេស្គាល់ព្រះវរបិតា ហើយព្រះវិញ្ញាណថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះរាជបុត្រា។ បាទ វាគួរឲ្យសោកសង្រេងដែលយើងព្រងើយកន្តើយនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិងមើលរំលងតួនាទីសំខាន់ដែលទ្រង់មាននៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចផ្តោតលើព្រះគ្រីស្ទច្រើនពេកនោះទេ។ ព្រះវិញ្ញាណមិនឈឺចាប់នោះទេ នៅពេលយើងចាប់អារម្មណ៍លើព្រះគ្រីស្ទនោះ។

ការត្រេកអរក្នុងព្រះគ្រីស្ទបង្ហាញថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង! ការផ្តោតរបស់ពួកជំនុំមិនមែននៅលើសត្វព្រាប(ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ)ទេ ប៉ុន្តែលើឈើឆ្កាងវិញ ហើយនេះស្របគ្នានឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូចជាលោក ផាក់ខឺ J. I. Packer និយាយថា ព្រះវិញ្ញាណមិនដែលមានបន្ទូលមកកាន់យើងថា «ចូរមើលមកខ្ញុំ ចូរស្តាប់តាមខ្ញុំ ចូរមកឯខ្ញុំ ចូរស្គាល់ខ្ញុំ» ប៉ុន្តែតែងតែនិយាយដូចនេះថា «ចូរមើលមកព្រះគ្រីស្ទ ហើយឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ចូរស្តាប់តាមព្រះគ្រីស្ទ និងឮព្រះបន្ទូលព្រះគ្រីស្ទ ចូរទៅឯព្រះគ្រីស្ទ ហើយមានជីវិត ចូរស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយទទួលយកអំណោយទាននៃសេចក្តីអំណរនិងសន្តិភាពរបស់ទ្រង់ចុះ»។[១៥]

សេចក្តីពិតដែលថាការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណគឺត្រូវបើកសំដែងនិងថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះរាជបុត្រា បង្ហាញអំពីកំហុសរបស់ទស្សនៈមួយទៀត។ ខ្ញុំចងចាំអំពីសាស្ត្រាចារ្យម្នាក់នៅក្នុងមហាវិទ្យាល័យដែលបានបង្រៀនថា ដោយព្រោះព្រះមានអធិបតីភាពហើយព្រះវិញ្ញាណបក់ទៅទីណាដែលទ្រង់ចង់ នោះ

ព្រះវិញ្ញាណអាចកំពុងសង្គ្រោះមនុស្សពីក្នុងគ្រប់សាសនាទាំងអស់ បណ្តាលឲ្យមនុស្សបានកើតជាថ្មីហើយពង្រួបពង្រួមមនុស្សជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទទោះបើពួកគេមិនដឹងពីការនេះក៏ដោយ។ គាត់បានជឿថា មនុស្សអាចបានសង្គ្រោះដោយមិនចាំបាច់ឮអំពីព្រះគ្រីស្ទឬមានជំនឿលើទ្រង់នោះឡើយ។ ទស្សនៈនេះមានប្រជាប្រិយភាព។ សូម្បីតែលោក លូអ៊ីសC. S. Lewisជាទីស្រលាញ់ក៏បានជឿទស្សនៈនេះដែរៈ

> មានមនុស្សដែលមិនទទួលយកគោលលិទ្ធិគ្រីស្ទបរិស័ទអំពីព្រះគ្រីស្ទទាំងស្រុង ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទទាក់ទាញពួកគេយ៉ាងខ្លាំងដែលពួកគេគឺជារបស់ទ្រង់នៅក្នុងន័យមួយជ្រៅខ្លាំងជាងពួកគេយល់។ មានមនុស្សនៅក្នុងសាសនាផ្សេងៗទៀតដែលកំពុងត្រូវបានដឹកនាំដោយឥទ្ធិពលអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះឲ្យផ្តោតលើផ្នែកណារបស់សាសនារបស់ពួកគេដែលយល់ស្របជាមួយជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ ហើយពួកគេគឺជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទោះបីជាគេមិនដឹងថាគេជារបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ។ ជាឧទាហរណ៍ ពុទ្ធបរិស័ទម្នាក់ដែលមានឆន្ទៈល្អអាចសញ្ជឹងគិតលើសេចក្តីបង្រៀនរបស់ពុទ្ធិសាសនាអំពីសេចក្តីមេត្តាករុណា ហើយមិនសូវចាប់អារម្មណ៍អំពីសេចក្តីបង្រៀនពុទ្ធិសាសនាផ្សេងៗទៀត (ទោះបើគាត់នៅតែនិយាយថាគាត់បានជឿក៏ដោយ)។[១៦]

ជារឿយៗខ្ញុំទទួលបានគុណប្រយោជន៍ពីលោកលូអ៊ីស ប៉ុន្តែគិតក្នុងរបៀបនេះគឺយល់ខុសអំពីបេសកកម្មរបស់ព្រះវិញ្ញាណនៅថ្ងៃបុណ្យទី ៥០ និងក្នុង

សម័យនេះ។ ការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺត្រូវនាំសិរីល្អដល់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយយកអ្វីដែលជារបស់ទ្រង់ សេចក្តីបង្រៀនរបស់ទ្រង់ សេចក្តីពិតអំពីការសុគតនិងការរស់ពីសុគតឡើងវិញរបស់ទ្រង់ហើយធ្វើឲ្យគេបានដឹងអំពីការទាំងនេះ។ ព្រះវិញ្ញាណមិនធ្វើការដោយមិនមានគោលដៅបើកសំដែងអំពីព្រះគ្រីស្ទនោះទេ។ ប្រហែលជាការងារសំខាន់បំផុតរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺត្រូវថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយទ្រង់មិនធ្វើការនេះដោយគ្មានការបញ្ចេញពន្លឺនៅលើព្រះគ្រីស្ទឲ្យពួកមនុស្សដែលព្រះជ្រើសរើសបានមើលឃើញនោះឡើយ។

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធញែកយើងជាបរិសុទ្ធ

ការជំរាបសួរដំបូងក្នុងសំបុត្រទីមួយរបស់ពេត្រុសបានបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ថាព្រះអង្គទាំងបីនៅក្នុងព្រះត្រៃឯកមានតួនាទីក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ ព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសយើង តាមគំរោងការដែលព្រះអង្គគ្រោងទុកពីមុនមក ដោយព្រះវិញ្ញាណប្រោសយើងអោយបានបរិសុទ្ធ ដើម្បីអោយយើងស្តាប់បង្គាប់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងអោយព្រះអង្គប្រោះព្រះលោហិតរបស់ព្រះអង្គលើយើង (១ពេត្រុស ១:២)។ ព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធញែកយើងជាបរិសុទ្ធតាមរបៀបពីរ។ ទីមួយ ទ្រង់ញែកយើងឲ្យបាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដើម្បីឲ្យយើងអាច បានស្អាតដោយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់។ ទីពីរ ទ្រង់ធ្វើការក្នុងយើងដើម្បីឲ្យយើងអាចស្តាប់បង្គាប់ដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ តាមរយៈការញែកជាបរិសុទ្ធរបស់ព្រះវិញ្ញាណ នោះយើងទទួលបានឋានៈថ្មី(របៀបទីមួយខាងលើ)

និងកំលាំងថ្មី(របៀបទីពីរខាងលើ)។

នៅពេលយើងសិក្សាអំពីការញែកជាបរិសុទ្ធ ជាញឹកញាប់យើងគិតអំពីរបៀបទីពីរខាងលើគឺជាកំលាំងថ្មីដើម្បីឲ្យយើងអាចស្តាប់បង្គាប់ដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ទោះបើយើងទទួលបានឋានៈថ្មីភ្លាមនៅពេលព្រះញែកយើងជាបរិសុទ្ធក៏ដោយ ក៏នៅក្នុងទេវសាស្រ្តធម្មតាយើងប្រើពាក្យ“ញែកជាបរិសុទ្ធ”ដើម្បីសំដៅលើជីវិតបរិសុទ្ធរបស់យើងដែលមានការរីកចំរើនទៅមុខ គឺជារបៀបដែលព្រះធ្វើការក្នុងយើងសម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់នៅពេលយើងបង្ហើយជីវិតនៃសេចក្តីសង្រ្គោះដោយកោតខ្លាចនិងញាប់ញ័រ (ភីលីព ២:១២-១៣)។ ឬដូចជារ៉ូម ៨:៩-១៣ និយាយថា យើងលែងស្ថិតក្នុងសាច់ឈាមទៀតហើយ ប៉ុន្តែក្នុងព្រះវិញ្ញាណវិញ (កន្លែង) ដូច្នេះ តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ នោះយើងគួរតែសំលាប់ទង្វើរខាងសាច់ឈាម (អំណាច) ចោលទៅ។

ថ្វីបើយើងត្រូវតែខិតខំឲ្យការគោរពព្រះអម្ចាស់របស់យើងមានការរីកចំរើន (២ពេត្រុស ១:៥) ក៏ព្រះវិញ្ញាណជួយឲ្យយើងអាចធ្វើការនេះបានដែរ។ ព្រះគម្ពីរមិនគ្រាន់តែប្រាប់យើងឲ្យផ្លាស់ប្រែនិងលើកទឹកចិត្តយើងថា “អ្នកអាចផ្លាស់ប្រែបាន!” ប៉ុណ្ណោះទេ។ យើងត្រូវបានផ្លាស់ប្រែរួចរាល់ហើយ។ យើងគឺជាស្នាព្រះហស្តថ្មីនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ (២កូរិនថូស ៥:១៧) ហើយយើងមានកំលាំងថ្មីធ្វើការនៅខាងក្នុងយើង (អេភេសូរ ៣:១៦) បង្កើតផលផ្លែដំណឹងល្អនៅក្នុងយើងដោយព្រះវិញ្ញាណ (កាឡាទី ៥:២២-២៣)។ ព្រះគម្ពីររំពឹងចង់បានថា ដោយសារព្រះគង់ក្នុងយើងដោយព្រះវិញ្ញាណ នោះដោយព្រះវិញ្ញាណដដែលយើងអាចចាប់ផ្តើមមានគុណភាពដែលគោរពតាមចរិតលក្ខណៈនៃព្រះ

(២ពេត្រុស ១:៤)។ តាមពិត នៅតែមានការតយុទ្ធនៅខាងក្នុងខ្លួនយើង។ ប៉ុន្តែ យើងអាចមានការរីកចំរើននិងជ័យជំនះពិតប្រាកដតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគ្រាន់តែហៅឲ្យយើងធ្វើជាមនុស្សដែលស្របតាមឋានៈថ្មី ដែលព្រះអង្គប្រទានអោយ(គឺជាកូនរបស់ព្រះ)ប៉ុណ្ណោះ។

តើព្រះវិញ្ញាណ ជួយឲ្យយើងរីកចំរើនក្នុងការគោរពព្រះអម្ចាស់ដោយរបៀបណា? សូមគិតអំពីពាក្យប្រៀបធៀបអំពីពន្លឺម្តងទៀត។ ដូចជាយើងបានឃើញថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺដូចជាពន្លឺមួយបញ្ចាំងទៅក្នុងកន្លែងងងឹតរបស់យើង លាតត្រដាងអំពើបាបរបស់យើងហើយដឹកនាំយើងទៅឯការប្រែចិត្ត។ ព្រះវិញ្ញាណក៏ជាចង្កៀងមួយបំភ្លឺព្រះបន្ទូលព្រះ បង្រៀនអ្វីដែលជាសេចក្តីពិត និងបើកសំដែងឲ្យឃើញថាវាមានតំលៃ (១កូរិនថូស ២:៦-១៦) ហើយដូចជាយើងបានឃើញក្នុងយ៉ូហាន ជំពូក១៦ ដែលថា ព្រះវិញ្ញាណបញ្ចេញពន្លឺលើព្រះគ្រីស្ទដើម្បីឲ្យយើងអាចមើលឃើញសិរីល្អនិងសោភ័ណភាពរបស់ទ្រង់ ហើយយើងអាចបានផ្លាស់ប្រែ។

នៅក្នុង ២កូរិនថូស ៣:១៨ លោកប៉ុលសរសេរថា«ហើយយើងរាល់គ្នាទាំងអស់ដែលកំពុងតែរំពឹងមើលសិរីល្អព្រះអម្ចាស់ទាំងមុខទទេដូចជាឆ្លុះមើលទ្រង់ក្នុងកញ្ចក់យើងកំពុងតែផ្លាស់ប្រែទៅឱ្យដូចជារូបឆ្លុះនោះឯងពីសិរីល្អទៅដល់សិរីល្អគឺដោយសារព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះវិញ្ញាណ។»។

ដូចជាមុខរបស់លោកម៉ូសេត្រូវបានផ្លាស់ប្រែនៅពេលគាត់បានឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅលើភ្នំស៊ីណាយ នោះយើងនឹងបានផ្លាស់ប្រែផងដែរ នៅពេលយើងសំឡឹងមើលសិរីល្អរបស់ព្រះនៅលើព្រះភ័ក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

យើងនឹងមិនគ្រាន់តែមានមុខភ្លឺ តែយើងនឹងរីកចំរើនកាន់តែខ្លាំងឡើងៗដូចជារូបអង្គដែលយើងមើលឃើញ។ យើងត្រឡប់ដូចជាអ្វីដែលយើងសំឡឹងមើល។

កីឡាករបាល់ទាត់អាជីពបង្ហាញជំនាញយ៉ាងអស្ចារ្យ។ ពួកគេភាគច្រើនរីកធំធាត់ជាមួយការមើលបាល់ទាត់។ នៅពេលពួកគេនៅក្មេង ពួកគេប្រហែលស្ងើចសរសើរដល់ជំនាញរបស់កីឡាការដែលពួកគេគោរពស្រលាញ់។ ពួកគេប្រហែលបានគិតថា “ខ្ញុំចង់ធ្វើដូចនោះដែរ។ វាអស្ចារ្យ! តើខ្ញុំអាចដូចជាពួកគេបានយ៉ាងម៉េច?” កីឡាករបាល់ទាត់កំរឹតពិភពលោកត្រូវការការអនុវត្ត ដូចជាយើងក៏ត្រូវមានការខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីអោយយើងញែកជាបរិសុទ្ធផងដែរ។ ប៉ុន្តែការខិតខំក្នុងករណីទាំងពីរត្រូវបានជំរុញទឹកចិត្តដោយមើលឃើញគំរូល្អដែលមានភាពជោគជ័យ។ការមើលឃើញភាពភ្លឺចាំងនិងព្រះចេស្ដាបំផ្លាស់បំប្រែយើង។

ហេតុនេះវាគឺជាការអាក្រក់ដ៏ធំនៅពេលព្រះវិញ្ញាណកំពុងធ្វើការញែកយើងជាបរិសុទ្ធដោយការបើកសំដែងអំពើបាប ការបើកសំដែងសេចក្ដីពិតនិងការបើកសំដែងសិរីល្អរបស់ព្រះ ហើយយើងព្រងើយកន្តើយឬបដិសេធទ្រង់នោះ។ ព្រះគម្ពីរហៅការនេះថា ការទាស់ទទឹង (កិច្ចការ ៧:៥១) ការពន្លត់ (១ថែស្សាឡូនិច ៥:១៩) ឬការធ្វើឲ្យព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធព្រួយព្រះទ័យ (អេភេសូរ ៤:៣០)។ ពាក្យទាំងបីនេះអាចមានន័យខុសគ្នាបន្តិចបន្តួច ប៉ុន្តែពាក្យទាំងនេះនិយាយអំពីការដែលយើងមិនទទួលយកការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ នៅពេលយើងបដិសេធអ្វីដែលព្រះបន្ទូលព្រះនិយាយមកកាន់យើង នៅពេលយើងព្រងើយកន្តើយនឹងការ

លាតត្រដាងអំពើបាប នៅពេលយើងមិនប្រព្រឹត្តដូចជាគ្រីស្ទបរិស័ទទោះបើយើងប្រកាសថាយើងជាគ្រីស្ទបរិស័ទក៏ដោយ នោះយើងធ្វើបាបទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះវិញ្ញាណហើយ។[១៧]

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រទានអ្វីៗដែលយើងត្រូវការដើម្បីយើងមានសមត្ថភាពបម្រើ

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនគ្រាន់តែប្រទានអំណាចឲ្យយើងរស់នៅដូចជាព្រះគ្រីស្ទនោះទេ តែទ្រង់ក៏ប្រទានអ្វីៗដែលយើងត្រូវការឲ្យយើងបម្រើដូចជាព្រះគ្រីស្ទផងដែរ។ “ភាពពេញលេញ” គឺជារបៀបមួយក្នុងការបរិយាយការប្រទានអំណោយទាននេះ។ព្រះវិញ្ញាណបំពេញយើងដោយភាពក្លាហាន ប្រាជ្ញា សេចក្ដីជំនឿ និងអំណរ (កិច្ចការ ៦:៣, ១១:២៤, ១៣:៥២)។ ថ្វីបើព្រះវិញ្ញាណគង់ក្នុងយើង តែទ្រង់នៅតែអាចបំពេញយើងឲ្យដល់កំរិតធំជាងឬតិចជាងបាន ដូចជាបាល់ធំអាចពេញដោយខ្យល់ ប៉ុន្តែបើសិនអ្នកផ្លុំខ្យល់ទៅក្នុងវា នោះវារីកប៉ោងហើយមានភាពពេញកាន់តែធំជាង។ ការពេញដោយព្រះវិញ្ញាណប្រហែលជានឹងនាំឲ្យអ្នកជាមនុស្សរំជួលតាមអារម្មណ៍។ ឬប្រហែលជានឹងនាំឲ្យអ្នកជាមនុស្សដែលឆាប់ឆ្លើយតប។ ប៉ុន្តែនៅពេលណាអ្នកថ្វាយបង្គំ សូមអរព្រះគុណ និងចុះចូលចំពោះព្រះ យើងធ្វើនោះដោយព្រោះព្រះវិញ្ញាណកំពុងបំពេញអ្នក (អេភេសូរ ៥:១៨-២១)។

អំណោយទានខាងវិញ្ញាណ “អំណោយទាន” គឺជារបៀបមួយទៀតក្នុងការនិយាយអំពីរបៀបព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រទានអ្វីៗដែលយើងត្រូវការ។

ពាក្យ “អំណោយទាន” (charisma) គឺជាពាក្យដែលប្រើបានច្រើនយ៉ាង។[១៨] គិតឲ្យទូលំទូលាយគឺ អំណោយទានគឺជាការបើកសំដែងព្រះគុណរបស់ព្រះនៅក្នុងយើងនិងតាមរយៈរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។[១៩] ១កូរិនថូស ១២:៤-៦ ប្រាប់ថាអំណោយទានស្មើនឹងការបម្រើឬសកម្មភាពមួយ។ បញ្ជីអំណោយទានធំៗនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនមែនជាការពិពណ៌នាពេញលេញអំពីអំណោយទានរបស់ព្រះវិញ្ញាណនោះទេ (សូមមើលរ៉ូម ១២:៦-៨, ១កូរិនថូស ១២:៨-១០, ២៨ អេភេសូរ ៤:១១)។ បញ្ជីនានាខុសគ្នា។ ប៉ុលកំពុងនិយាយថា “ពួកជំនុំមានមនុស្សគ្រប់ប្រភេទ ទាំងអស់ដែលធ្វើការងារខុសៗគ្នាដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះ។ ជាឧទាហរណ៍...” និយាយតាមរបៀបផ្សេង នៅទីណាព្រះគុណរបស់ព្រះបានបង្ហាញក្នុងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ នោះយើងមើលឃើញអំណោយទានរបស់ព្រះវិញ្ញាណកំពុងធ្វើការ។

គោលបំណងរបស់អំណោយទានរបស់ព្រះវិញ្ញាណមិនមែនសម្រាប់ឲ្យយើងអាចទាក់ទាញអ្នកដទៃឬផ្តល់បទពិសោធន៍អស្ចារ្យផ្ទាល់ខ្លួននោះទេ។ អំណោយទានរបស់ព្រះវិញ្ញាណគឺសម្រាប់សេចក្តីល្អរួមនិងការស្អាងចិត្តពួកជំនុំឡើង (១កូរិនថុស ១២:៧, ១៤:១២, ២៦)។ អំណោយទានគឺសម្រាប់ការបម្រើហើយផលប្រយោជន៍របស់រូបកាយព្រះគ្រីស្ទ។

លើសពីនេះ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រទានអំណោយទានដល់ពួកគ្រីស្ទបរិស័ទតាមដែលទ្រង់ចង់ (១២:១១)។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនប្រទានអំណោយទានដល់រាស្ត្ររបស់ព្រះដោយចៃដន្យនោះទេ។ ទេ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានចែកអំណោយទានដោយប្រយ័ត្នប្រយែង។ ព្រះវិញ្ញាណប្រទានអោយគ្រីស្ទបរិស័ទ

ម្នាក់ៗមានអំណោយ ប្រយោជន៍ដើម្បីអោយគេបម្រើព្រះអង្គនិងមនុស្ស។ នេះមានន័យថា យើងមានសមត្ថភាពក្នុងការបម្រើ។ វាក៏មានន័យថា យើងត្រូវតែបម្រើ។មិនខ្វល់ថានៅខាងក្នុងឬខាងក្រៅអាគារព្រះវិហារនោះទេ យើងម្នាក់ៗត្រូវតែធ្វើការសម្រាប់សេចក្តីល្អរួម។ ពួកជំនុំមិនដូចជាការទៅមើលកុននោះទេ។ វាដូចជាទាហ៊ានម្នាក់នៅក្នុងជួរកងទ័ពអញ្ចឹង។ ទាហ៊ានម្នាក់ៗត្រូវតែបំពេញកិច្ចការរបស់ខ្លួន គឺយើងមិនត្រូវគិតតែពីអង្គុយនិងសំរាកនៅពេលយើងទៅពួកជំនុំនោះឡើយ។

អំណោយទានដែលគ្រីស្ទបរិស័ទមានទស្សនៈខុសគ្នា ខ្ញុំនឹងធ្វេសប្រហែសក្នុងការនិយាយអំពីអំណោយទានខាងឯវិញ្ញាណបើសិនជាខ្ញុំមិនបាននិយាយអ្វីអំពីការពិភាក្សាលើ “អំណោយទានដ៏អស្ចារ្យ”។ ទស្សនៈមួយ (ដែលយើងហៅថា ពួកអ្នកឈប់ផ្អាក cessationists) បង្រៀនថា អំណោយទានខ្លះដូចជាការនិយាយភាសាដទៃនិងទំនាយ បានបញ្ឈប់(លែងមាន)បន្ទាប់ពីសម័យពួកសាវ័ក។ ពួកគេជឿថា:

១. អំណោយទានអស្ចារ្យចាំបាច់សម្រាប់តែទីសំគាល់ពិតប្រាកដសម្រាប់ដំណឹងល្អនិងការបង្កើតពួកជំនុំដំបូងប៉ុណ្ណោះ។

២. ១កូរិនថូស ១៣:៨-១០ និយាយថា ទំនាយ ភាសាដទៃ និងចំណេះដឹងនឹងបាត់ទៅ “នៅពេលសេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍បានមកដល់”។ ពួកអ្នកឈប់ផ្អាកភាគតិចជឿថា “សេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍” បានមកដល់ជាមួយនឹងការសរសេរព្រះគម្ពីរត្រូវបាន

បញ្ចប់។

៣. អំណោយទានបើកសំដែងដូចជាការនិយាយភាសាដទៃនិងទំនាយ បំផ្លាញអំណាចនិងភាពគ្រប់គ្រាន់របស់ព្រះគម្ពីរ។

៤. អំណោយទានអស្ចារ្យដែលយើងឃើញសព្វថ្ងៃនេះមិនមែនដូចជាអំណោយទានដែលត្រូវបានប្រើនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនោះទេ។

ម៉្យាងវិញទៀត ពួកអ្នកបន្ត continuationists បង្រៀនថា គ្រប់អំណោយទានទាំងអស់មាននៅសព្វថ្ងៃនេះ។ ពួកគេជឿថាៈ

១. ដោយគ្មានពាក្យផ្ទុយច្បាស់លាស់ចំពោះអំណោយទានទាំងនោះ នោះយើងគួរតែសន្មត់ថា គ្រប់អំណោយទាំងអស់នៅតែមានសព្វថ្ងៃ ហើយយើងគួរតែចង់បានពួកវា (១កូរិនថូស ១៤:១)។

២. “សេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍” នៅក្នុង១កូរិនថូស ជំពូក១៣ សំដៅលើការយាងត្រឡប់មកវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនលើការបញ្ចប់ព្រះគម្ពីរសាសនបញ្ញត្តិនោះទេ (ហើយ ពួកអ្នកឈប់ផ្អាក cessationists ច្រើនក៏ទទួលយកចំនុចនេះផងដែរ ប៉ុន្តែពួកគេមានការសន្និដ្ឋានខុសគ្នា)។

៣. អំណោយទានបើកសំដែងមិនមានអំណាចស្មើនឹងព្រះគម្ពីរនោះទេ។ យើងត្រូវតែសាកល្បងអំណោយទានទាំងនោះ។

៤. ថ្វីបើអំណោយទានសព្វថ្ងៃពិតជាដូចគ្នានឹងសតវត្សទីមួយឬអត់ យើងគួរតែស្វាគមន៍ការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងកណ្តាលចំណោមយើង។

ខ្ញុំជឿថា ភាគីទាំងពីរមើលឃើញថា ពួកគេឥឡូវនេះយល់ស្របជាមួយគ្នាច្រើនជាងពួកគេធ្លាប់បានគិត។ ពួកគេយល់ស្របថា:

១. យើងត្រូវតែសាកល្បងគ្រប់ការប្រកាសទាំងអស់ជាមួយនឹងព្រះគម្ពីរ។

២. យើងមិនអាចបន្ថែមអ្វីចូលក្នុងព្រះគម្ពីរឡើយ។

៣.វាមិនមែនជាប្រាជ្ញានោះទេក្នុងការអះអាងថា អ្នកបានទទួលព្រះបន្ទូលផ្ទាល់ពីព្រះអម្ចាស់សម្រាប់អ្នកផ្សេងទៀត។

៤. យើងគួរតែបើកចំហជាមួយការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណ មិនខ្វល់ថា វាហៅថា “ទំនាយ” “ការបំភ្លឺ” ឬ អ្វីផ្សេងទៀតនោះឡើយ។

ការដែលលើកទឹកចិត្តមួយនៅក្នុងក្រុមជំណឹងល្អនិយមគឺ របៀបដែលពួកអ្នកឈប់ផ្អាកនិងពួកអ្នកបន្តអាចចាប់ដៃគូជាមួយគ្នានិងថ្វាយបង្គំជាមួយគ្នាក្នុងប៉ុន្មានឆ្នាំកន្លងទៅនេះ ដោយដឹងថាភាពរួមរបស់ពួកគេនៅក្នុងដំណឹងល្អគឺមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងជាងបញ្ហាទាក់ទងនឹងអំណោយទានខាងឯវិញ្ញាណដែលធ្វើឲ្យពួកគេបាក់បែកគ្នា។

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសន្យា

នៅក្នុងអេភេសូរ ១:៣ លោកប៉ុលបានចាប់ផ្តើមការសរសើរតម្កើងព្រះសម្រាប់ព្រះពរដែលជារបស់យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។ បញ្ជីព្រះពរបានឈានដល់ចំនុចខ្ពស់មួយដែលមានការដៅចំណាំដោយព្រះវិញ្ញាណៈ

«ឯអ្នករាល់គ្នាក៏បានឮព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិត គឺជាដំណឹងល្អពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នករាល់គ្នាដោយសារទ្រង់ដែរ ហើយកាលអ្នករាល់គ្នាបានជឿ ហើយនោះទ្រង់ក៏ដៅចំណាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានសន្យាព្រះវិញ្ញាណនោះទ្រង់ជាទីបញ្ចាំចិត្តពីដំណើរកេរ្តិ៍អាកររបស់យើងរាល់គ្នាទាល់តែបានលោះរបស់កំណាន់ ដែលទ្រង់បានទិញទុកឱ្យយើងនោះ សម្រាប់ជាសេចក្តីសរសើរដល់សិរីល្អនៃទ្រង់។» (អេភេសូរ១:១៣-១៤)។

ការដៅចំណាំ។ តើការបានដៅចំណាំដោយព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានសន្យាមានន័យយ៉ាងដូចម្តេច? ពាក្យនេះហាក់ដូចជាមិនច្បាស់លាស់ចំពោះយើង ប៉ុន្តែប្រហែលជាពួកក្រុងអេភេសូរមិនដូច្នេះទេ។ ការដៅចំណាំក្នុងសម័យកាលបុរាណបានធ្វើការបីយ៉ាង។ ១. ការដៅចំណាំផ្តល់ភស្តុតាងថា«នេះមិនក្លែងក្លាយទេ» សូមគិតអំពីសំបុត្រមួយដែលមានតែមផ្លូវការរបស់ស្តេចបិទដោយការ។ ២. ការដៅចំណាំដូចជាដែកបោះ ត្រាលើសត្វដើម្បីកុំឲ្យមានចោរលួចបាន។៣. ការដៅចំណាំសំគាល់ថាមានម្ចាស់។ លោកប៉ុលប្រើរូបភាពដៅចំណាំនេះក្នុងការពិពណ៌នាគំនិតដូចគ្នា។

ការដៅចំណាំដោយព្រះវិញ្ញាណបង្ហាញថា យើងពិតជាគ្រីស្ទបរិស័ទពិតប្រាកដ ធ្វើឲ្យយើងមានសុវត្ថិភាពអស់កល្បជានិច្ច និងដៅចំណាំយើងជា

កម្មសិទ្ធរបស់ព្រះ។ វាដូចជាព្រះបានបិទតែមលើយើងជារបស់ទ្រង់ផ្ទាល់។ ទោះបើមានគ្រីស្ទបរិស័ទខ្លះមិនយល់ស្របក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំជឿថា ការដៅចំណាំដោយព្រះវិញ្ញាណកើតមាននៅពេលយើងប្រែចិត្តជឿលើព្រះ យេស៊ូវ។ លោកពេត្រុស អូប្រៀន Peter O'Brien និយាយថា «ការដៅចំណាំគឺជាលើកឡើងអំពីការដែលពួកអ្នកអានបានទទួលព្រះវិញ្ញាណ។ លោកប៉ុលភ្ជាប់ការឮដំណឹងល្អ ការជឿ និងការទទួលព្រះវិញ្ញាណជាមួយគ្នា ហើយទាំងនេះគឺជាធាតុសំខាន់នៅពេលចាប់ផ្តើមប្រែចិត្តជឿ»។[២០]

សេចក្តីជំនឿនិងការដៅចំណាំបានកើតមានក្នុងពេលតែមួយ ដូច្នេះលោកប៉ុលអាចសរសេរទៅកាន់ពួកក្រុងអេភេសូរពីចំងាយ ហើយបានធានាថា ពួកគេទាំងអស់គ្នាត្រូវបានដៅចំណាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានសន្យា។ ការដៅចំណាំគឺជាការងារដែលព្រះធ្វើក្នុងយើងក្នុងពេលតែមួយជាមួយការកែជាថ្មីឡើងវិញនិងការគង់នៅក្នុងជីវិតយើងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ការដៅចំណាំគឺពិតប្រាកដហើយវាមិនផ្អែកលើអារម្មណ៍របស់យើងឡើយ។

ប៉ុន្តែទោះបីជាការងារនេះមិនផ្អែកលើអារម្មណ៍របស់យើងក៏ដោយ នោះមិនមានន័យថាយើងមិនអាចមានបទពិសោធន៍ពីព្រះវិញ្ញាណនោះទេ។ យើងគួរតែអធិស្ឋានដើម្បីទទួលបានសេចក្តីស្រលាញ់របស់ព្រះដែលបានចាក់បង្ហូរមកក្នុងចិត្តរបស់យើង (រ៉ូម ៥:៥)។ យើងមិនគ្រាន់តែគួរសង្ឃឹមចង់ស្គាល់ព្រះវិញ្ញាណជាការធានារបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែយល់ជ្រៅនៅក្នុងចិត្តថាទ្រង់ដៅចំណាំយើងទុកសម្រាប់មរតករបស់យើង (២កូរិនថូស ៥:៥ អេភេសូរ ៤:៣០)។ ទោះជានៅពេលយើងមិនមានអារម្មណ៍ថាយើងមានការធានា

ទាំងស្រុងក៏ដោយ ក៏ការដៅចំណាំដោយព្រះវិញ្ញាណនៅជាមួយយើងដែរ ដូចជាកៅអីរឹងមាំមួយទ្រយើងឡើងបើទោះជាយើងភ័យខ្លាចថាវាគ្រាន់តែជាកៅអីមិនរឹងមាំក៏ដោយ។ ទោះយ៉ាងណា វាប្រសើរជាងដែលអង្គុយយ៉ាងសុខស្រួលលើកៅអីដោយដឹងសេចក្តីពិតថាវារឹងមាំ ហើយធានាថាយើងមិនមានគ្រោះថ្នាក់។

ការដៅចំណាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានសន្យាធ្វើឲ្យយើងមានសុវត្ថិភាពនៅថ្ងៃនៃសេចក្តីប្រោសលោះ(ថ្ងៃចុងក្រោយ) ជាអំណោយទានដែលគ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់រូបទទួលបាន ហើយគ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់រូបត្រូវរីករាយជាមួយវា (អេភេសូរ ១:១៨)។ ព្រះប្រទានព្រះវិញ្ញាណមកយើងហើយនិងនិយាយមកកាន់យើងថា «សេចក្តីសន្យានេះគ្រាន់តែជាការចាប់ផ្តើមប៉ុណ្ណោះ។ ឯងមិនអាចស្រមើស្រម៉ៃថាខ្ញុំនឹងប្រទានពរដល់ឯងប៉ុណ្ណានោះទេ។ មានវិវាហៈមង្គលបានរៀបចំសម្រាប់ឯងដែលធំលើសការស្រមើស្រម៉ៃរបស់ឯង។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានប្រទានព្រះវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំដល់ឯងដើម្បីឲ្យឯងនឹងជឿថា ពិធីនោះនឹងមកដល់»។

ចូរដើរទៅមុខហើយគោះចុះ។ តើយើងគួរតែអនុវត្តសេចក្តីពិតទាំងនេះអំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិងការងាររបស់ទ្រង់? ព្រះយេស៊ូវមានការទូន្មានល្អខ្លះ។ ប៉ុន្តែដំបូងខ្ញុំសូមនិយាយរឿងមួយ។

នៅព្រឹកថ្ងៃសៅរ៍ម៉ោងប្រាំពីរ ដែលមានន័យថា បើសិនវាជារដូវរងារហើយអ្នករស់នៅកន្លែងដែលខ្ញុំរស់នៅ នោះព្រះអាទិត្យមិនទាន់រះនៅម៉ោងនេះទេ។ បើទោះវានៅងងឹត អ្នករៀបចំអាហារពេលព្រឹកដោយព្រោះអ្នកឃ្លាន។ អ្នកត្រូវ

ការស៊ុតប៉ុន្តែអ្នកអត់មានស៊ុតមួយណាទេ។ គ្រាន់តែស៊ុតមួយគឺជាអ្វីដែលអ្នក និងគ្រួសាររបស់អ្នកចង់បរិភោគ។ អ្នកដើរទៅកាន់ផ្ទះរបស់អ្នកជិតខាងរបស់អ្នកហើយគោះទ្វារដោយប្រយ័ត្នប្រយែង។ បន្ទាប់ពីស្ងាត់បានមួយនាទី ទ្វារក៏បើកបន្តិច។

“តើអ្នកត្រូវការអ្វី? វាជាពេលព្រឹកថ្ងៃសៅរ៍។ ក្មេងៗទាំងអស់កំពុងគេងនៅឡើយ។ ខ្ញុំក៏គួរតែកំពុងគេងដែរ”។ អ្នកឆ្លើយថា “ឲ្យខ្ញុំសូមទោសដែលរំខានអ្នក គឺខ្ញុំគ្រាន់តែត្រូវការស៊ុតមួយប៉ុណ្ណោះ”។ ពួកគេឆ្លើយថា “សូមត្រឡប់មកវិញនៅម៉ោងប្រាំបួនកន្លះ”។ ប៉ុន្តែអ្នកដាក់ជើងទៅក្នុងទ្វារហើយសុំម្តងទៀត។ “សូមឲ្យខ្ញុំផង ខ្ញុំអាចមើលឃើញស៊ុតរបស់អ្នកពីទីនេះ។ អ្នកនឹងមិនចំណាយពេលលើសជាងដប់វិនាទីដើម្បីយកវាមកឲ្យខ្ញុំនោះទេ។ គ្រាន់តែស៊ុតមួយប៉ុណ្ណោះ។ បន្ទាប់មកអ្នកអាចត្រឡប់ទៅគេងវិញបាន”ហើយដោយសារតែភាពមានះរបស់អ្នក នោះអ្នកទទួលបានស៊ុតមួយ ហើយគ្រួសាររបស់អ្នកបានបរិភោគអាហារពេលព្រឹក។

ព្រះយេស៊ូវបានប្រាប់រឿងមួយដូចនេះម្តង។ ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា

> បានជាខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថាចូរសូមនោះតែងនឹងអោយមកអ្នក
> ចូររកនោះតែងនឹងឃើញចូរគោះនោះតែងនឹងបើកអោយអ្នកដ្បិត
> អស់អ្នកដែលសូមនោះរមែងបានអ្នកណាដែលរកនោះរមែង
> ឃើញក៏បើកអោយអ្នកណាដែលគោះដែរ។ឯអ្នករាល់គ្នាដែលជា
> ឪពុកបើកូនសូមនំប៉័ងតើអ្នកណានឹងអោយថ្មទៅវាឬបើសូមត្រីតើ
> នឹងអោយពស់វិញឬ?បើវាសូមពងមាន់តើនឹងអោយខ្យាដំរីឬអី?បើ

> អ្នករាល់គ្នាដែលជាមនុស្សអាក្រក់អ្នកចេះអោយរបស់ល្អទៅកូន
> យ៉ាងដូចច្នេះនោះចំណង់បើព្រះវរបិតាដែលគង់ស្ថានសួគ៌តើ
> ទ្រង់នឹងប្រទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមកអស់អ្នកដែលសូមជាជាង
> អម្បាលម៉ានទៅទៀត។ (លូកា ១១:៩-១៣)

ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌របស់អ្នកស្រលាញ់អ្នកខ្លាំងជាងអ្នកស្រលាញ់គ្រួសាររបស់អ្នកទៅទៀត។ យើងមិនដែលបានឲ្យពស់ជាអំណោយដល់កូនរបស់យើងទេ ព្រោះបើទោះយើងអាក្រក់ ក៏យើងចង់ឲ្យអំណោយល្អៗដល់កូនៗនិងចៅៗរបស់យើងដែរ។ ដូច្នេះ តើលើសជាងប៉ុណ្ណាទៅទៀតដែលព្រះសព្វព្រះទ័យប្រទានអំណោយល្អៗដល់យើងនោះ?

ដូច្នេះ ចូរដើរទៅមុខហើយគោះចុះ។ សុំទ្រង់នូវអំណោយល្អបំផុត។ សុំទ្រង់នូវវត្តមានរបស់ព្រះវិញ្ញាណកាន់តែច្រើននៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក។ សុំព្រះ ឲ្យបំពេញពួកជំនុំរបស់អ្នកដោយអំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណ។ តើអ្នកមិនចង់កាន់តែដូចជាព្រះគ្រីស្ទ មានការប្រែចិត្តជឿកាន់តែខ្លាំង មានការគោរពព្រះអម្ចាស់កាន់តែខ្លាំងឬ? តើអ្នកមិនចង់ឲ្យពួកជំនុំរបស់អ្នកកាន់តែមានសេចក្ដីស្រលាញ់កាន់តែស្មោះត្រង់ កាន់តែក្លាហាន កាន់តែថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះឬ? តើអ្នកមិនចង់បានភាពពេញលេញដោយព្រះវិញ្ញាណកាន់តែធំឬ? អ្វីទាំងអស់ដែលយើងត្រូវតែធ្វើគឺសុំ។ សុំព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះអ្នកនឹងទទួលបានទ្រង់ ចូររកនោះអ្នកតែងនឹងឃើញ ចូរគោះ នោះតែងនឹងបើកឲ្យអ្នក។

កំណត់

១. Sinclair B. Ferguson, The Holy Spirit (Downers Grove, IL: InterVarsity, 1996), 21.

២. This list is culled from Robert Letham, The Holy Trinity: In Scripture, History, Theology, and Worship (Phillipsburg, NJ: P&R, 2004), 60–61.

៣. ខគម្ពីរយោងដែលត្រូវបានដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរខ្មែរបរិសុទ្ធ (១៩៥៤).

៤. Ferguson, Holy Spirit, 37.

៥. ព្រះគម្ពីរបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រាបញ្ជូនមក នោះវាមិនសូវច្បាស់លាស់ទេថា ព្រះវិញ្ញាណបណ្ដាលមកពីព្រះវរបិតានិងព្រះរាជបុត្រាអស់កល្បជានិច្ច។ យោងតាមគោលជំនឿរបស់ណាយសៀនិងខុនស្តាន់ទីណូផល Niceno-Constantinoplitan Creed (៣៨៩គ.ស) ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ “បណ្ដាលមកពីព្រះវរបិតា”។ ឃ្លា “និងព្រះរាជបុត្រា” (filioque) ត្រូវបានបន្ថែមនៅឯក្រុមប្រឹក្សារបស់ Toledo ក្នុងឆ្នាំ៥៨៩គ.ស ដែលនាំទៅដល់ការបែកបាក់មតិគ្នារវាងពួកជំនុំខាងកើតនិងពួកជំនុំខាងលិច។ ជំលោះដែលកើតមានតាមក្រោយនោះគឺទាក់ទងនឹងនយោបាយខ្លះ ទេវសាស្ត្រខ្លះ និងការយល់ច្រឡំខ្លះ។ សេចក្ដីបង្រៀនរបស់ពួកជំនុំខាងលិចស៊ីគ្នាបានល្អជាមួយនិងការផ្ដោតលើការងាររបស់

ព្រះវិញ្ញាណក្នុងការបង្កើតយើងឡើងវិញនៅក្នុងរូបភាពនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយការពារប្រឆាំងនឹងទស្សនៈអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះដែលដាក់ការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណនៅកណ្តាលហើយដាច់ចេញពីព្រះគ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលជឿ filioque (ដូចជាខ្ញុំជឿ) ត្រូវតែស្តាប់ទស្សនៈរបស់និកាយអូតូដុកខាងកើតដោយប្រយ័ត្នប្រយែង។

៦. See D. A. Carson, The Gospel according to John (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1991), 534–39.

៧. Jonathan Edwards, “The Distinguishing Marks of a Work of the Spirit of God,” in Jon¬athan Edwards on Revival (1741; repr., Edinburgh: Banner of Truth, 1995), 121.

៨. See John Piper, Finally Alive (Ross-shire, Scotland: Christian Focus, 2009), 30–31.

៩. Ibid., 39–42.

១០. John Calvin, Institutes of the Christian Religion, ed. John T. McNeil; trans. Ford Lewis Battles (Philadelphia: Westminster, 1960), 3.1.1.

១១. Ibid.

១២. John Murray, Redemption, Accomplished and Applied (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1955), 161.

១៣. According to Ferguson, Holy Spirit, 100.

១៤. John Stott, Baptism and Fullness: The Work of the Holy Spirit

Today (Downers Grove, IL: InterVarsity, 1975), 43.

១៥. J. I. Packer, Keep in Step with the Spirit: Finding Fullness in Our Walk with God (Grand Rapids, MI: Baker, 2005), 57.

១៦. C. S. Lewis, Mere Christianity (1943; repr., New York: Touchstone, 1996), 178.

១៧. See Graham Cole, Engaging with the Holy Spirit: Real Questions, Practical Answers (Wheaton, IL: Crossway, 2007), 49, 81, 97.

១៨. See Rom. 1:11; 5:15–16; 6:23; 11:29; 2 Cor. 1:11; Heb. 2:4.

១៩. On this point, charismatics and noncharismatics are in agreement. See Wayne Gru¬dem, Systematic Theology: An Introduction to Biblical Doctrine (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1994), 1016; Richard B. Gaffin, Perspectives on Pentecost: New Testament Teaching on the Gifts of the Holy Spirit (Phillipsburg, NJ: P&R, 1979), 47.

២០. Peter T. O'Brien, The Letter to the Ephesians (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1999), 120.